

DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 8
AUGUST 1966
115. ÅRG.

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 8

AUGUST 1966

115. ÅRG.

Indhold:

Handlefrihed – den guddommelige gave	167
Ny missionspræsident	168
Præsident Joseph Fielding Smith 90 år	169
Søg Anden	170
Hjælpeforeningen	171
Månedens spørgsmål	176
Den danske missions historie Midtersiderne	
Evigt ægteskab begynder i hjemmet	177
G.U.F.	178
Kredslærerindernes budskab	180
Søndagsskolen	180
Præstedømmet	183
Genealogisk Forening	184
The Spoken Word	185
Prisliste	186
Personlige nyheder	187

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet \$ 3,00 pr. halvår, \$ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

Don L. Christensen, missionspræsident, ansvarh. redaktør
Mary W. Kaiser, redaktør
Annoncer: Jørgen W. Schmidt

Handlefrihed

- Den guddommelige gave

af President David O. McKay

Næst efter livet selv er retten til at styre dette liv Guds største gave til mennesket. En af de ting, som mennesket mest trænger til i dag, er bevarelsen af personlig frihed. Frihed til at vælge må påskønnes mere end noget andet jorden kan give. Den er iboende i menneskets sind. Den er en guddommelig gave til ethvert normalt væsen. Enten man er født i ussel fattigdom eller lænket ved fødselen til nedarvede rigdomme, har enhver den kosteligste af alle livets gaver — handlefrihedens gave — menneskets nedarvede og umistelige ret.

Handlefrihed er drivkraften for sjælels fremgang. Det er Herrens formål, at mennesket skal blive som Han. For at mennesket kan opnå dette, var det nødvendigt for Skaberens først at gøre ham fri. »Personlig frihed«, siger Bulwer-Lytton, »er den altovervejende nødvendighed for menneskelig værdighed og menneskelig lykke.«

Skriften viser, at princippet handlefrihed er (1) nødvendig for menneskets frelse, og (2) kan blive en målestok, hvorved menneskers, organisationers og nationers handlinger kan blive bedømt.

Jeg ved ikke af, at der nogensinde i menneskeheden historie har været et tidspunkt, hvor den onde syndes så besluttet på at rette et slag imod en fundamental død som mod handlefriheden.

Jeg hører ikke til blandt dem, som i verdenskatastroferne ser Guds hånd som årsagen. Jeg tror ikke, at Gud har skabt elendigheden i verden i dag. Jeg tror, at tilstandene i verden i dag er et direkte resultat — et uundgåeligt resultat — af ulydighed mod Guds love.

Jeg tror, at en af Guds største egenskaber er kærlighed, at Han er vor Fader og ønsker, at Hans børn skal have lykke og evigt liv.

Menneskene kan vælge det rette eller de kan vælge det forkerte, de kan vandre i mørke eller de kan vandre i lyset, og husk på, at Gud har ikke ladet sine børn vandre i mørke.

Gud iagttager nationernes skæbne. Shakespear sagde: »Der er en Gud, som former vore mål, hvordan vi end ruhuger dem.«

(*Hamlet*, 5. akt, 2. scene, Østerbergs oversættelse). Vi kan »ruhugge vore mål«, når vi vælger vor kurs, men Gud vil beherske vore handlinger og nationernes handlinger til fuldblydelse af sine guddommelige formål.

Med handlefrihed følger ansvar. Hvis mennesket skal belønnes for retfærdighed og straffes for det onde, så kræver almindelig dommekraft, at han får magt til uafhængig handling. Kundskab om godt og ondt er nødvendig for menneskets fremgang på jorden. Hvis han blev tvunget til at gøre det rigtige hver gang, eller hjælpeløst blev lokket til at begå synd, ville han hverken fortjene en belønning for det første eller en straf for det andet. Menneskets ansvar virker i forhold til hans handlefrihed. Handlinger i harmoni med guddommeligt lov og naturlove vil bringe lykke, og handlinger i modstrid med guddommeligt

sandhed elendighed. Mennesket er ansvarlig ikke blot for enhver handling, men også for enhver dårlig tanke eller ethvert dårligt ord.

Handlefrihed og det ansvar, der er forbundet med den, er fundamentale sider af Jesu lærdomme. Gennem sin gerning her på jorden understregede Han den enkeltes værd og var et eksempel på det, der nu udtrykkes i ny åbenbaring med »sin gerning og herlighed«. (Se *Moses 1:39*). Kun gennem den guddommelige gave, sjælels frihed, er en sådan fremgang mulig.

På den anden side udspringer tvang fra Lucifer selv. Selv i menneskets forudtilværelse søgte Satan magt til at tvinge den menneskelige familie til at gøre hans vilje ved at antyde, at menneskets handlefrihed er uvirksom. Hvis hans plan var blevet modtaget, ville de menneskelige væsener blot være blevet marionetter i en diktators hånd, og formålet med menneskets komme til jorden ville være blevet tilintetgjort. Satans foreslåede regeringssystem blev derfor afslået, og princippet handlefrihed oprettet i stedet for.

Der er et andet ansvar, som er forbundet og endog samtidigt bestående med handlefrihed, og som der iltfor sjældent lægges vægt på, og det er virkningen ikke alene af et menneskes handlinger, men også af hans tanker. Mennesket udstråler hvad han er, og denne udstråling påvirker i større eller mindre grad enhver som kommer indenfor denne udstråling.

Styrke regerer verden i dag. Personlig frihed trues ved international rivaliseren og falske politiske idealer. Uklog lovgivning, iltfor ofte tilskyndet af politiske hensyn, vil, hvis den bliver vedtaget, på fristende måde underminere menneskets ret til handlefrihed, berøve ham den retmæssige friheder, og gøre ham til blot en tand i ensretningens knusende tandhjul.

Det er godt altid at holde sig den kendsgerning for øje, at staten er til for den enkeltes skyld, ikke den enkelte for statens. Enhver form for styre, der odelægger eller underminerer den frie udøvelse af handlefriheden, er forkert. Frihed bliver da til tøjløshed og mennesket en synder. Det er statens funktion at knægte overtræderen og beskytte den krænkede.

Gud står i evighedsens skygge, synes det mig, og beklager de uundgåelige resultater af de dårskaber, overtrædelser og synder, som hans vildfarne børn begår, men vi kan ikke dadle Ham for disse mere, end vi kan dadle en fader, som kan sige til sin søn:

»Der er to veje, min søn, den ene fører til højre, den anden til venstre. Hvis du tager den til højre, vil den føre dig til succes og lykke. Hvis du tager den til venstre, vil

den bringe dig elendighed og ulykke og måske død, men du kan vælge hvilken du vil. Du skal vælge, jeg vil ikke påtvinge dig noget.»

Den unge mand starter, og da han ser de tillokkelser og de tiltrækkende ting, der findes på vejen til venstre, og tror det er en genvej til lykke, beslutter han at tage den vej. Faderen ved, hvad der vil blive af ham, han ved, at ikke langt fra den blomsterstrøede sti er der et sumpet hul, hvori drengen vil falde, han ved, at efter at han har kæmpet sig op af sumpen, vil han komme til en mudderpøl, hvori han vil sprælle. Han ser andre, som har valgt stien i den samme sump, og han ved, at i deres kamp for at komme op på tørt land vil der være slagsmål. Han kunne se det, længe før drengen nåede til denne tilstand, og han kunne derfor forudsige det. Faderen elsker drengen allige-

vel og vil stadig vedblive at advare ham og bønfalde ham om at vende sig til den rette sti.

Gud har også vist verden, gennem sine profeter i de tidsaldrer, der er gået, at mange af hans folk, enkeltpersoner så vel som nationer, ville vælge den sti, som fører til elendighed og død, og han forudsagde det, men ansvaret ligger hos dem som ikke ville lytte til Guds budskab, ikke hos Gud.

Magten til at vælge ligger inde i jer — vejene er tydeligt afmærkede. Når I skal træffe jeres valg, må Gud da give jer klarsyn, en stærk vilje, et modigt hjerte!

David O. McKay

Ny Missionspræsident

*Præsident og søster Don L. Christensen
med deres fem børn, Lynda, Jed, Jody, Craig og Steven.*

Som ny missionspræsident for den danske mission er kaldet eldste *Don L. Christensen*, hvis hustru er *Marva Sorensen*, datter af tidligere missionspræsident i Danmark, *Edward H. Sorensen*.

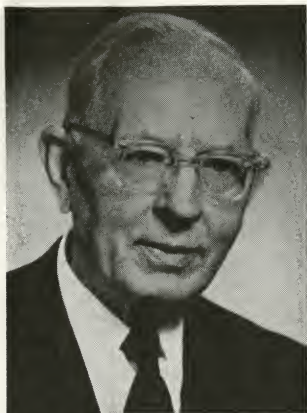
Præsident Christensen er præsident for et symaskinefirma, hvis virkeområde er de vestlige amerikanske stater. Han var missionær under præsident *Edward H. Sorensen* i den danske mission, hvor han virkede som distrikts- og grenspræsident. I Utah har han været biskop siden 1964 og har været stavs- og ward-G.U.F.-forstander og ward-

Søndagsskoleforstander foruden at være lærer i organisationerne, og han er Master M-Mand.

Søster *Marva Christensen* var også missionær i Danmark, da hendes fader var missionspræsident. For øjeblikket er hun organist i Hjelpeforeningen og lærerinde i Primary. Hun har været stavs-aktivitets-rådgiver og aldersgruppe-rådgiver i G.U.F., og hun er Guld-Gleaner.

Når disse linier læses, er præsident og søster *Don L. Christensen* og deres fem børn ankommet til Danmark, og alle medlemmer i missionen ønsker dem

HJERTELIG VELKOMMEN!

Præsident Joseph Fielding Smith

90 år

Joseph Fielding Smiths tjeneste i Kirken har været monumental. Kirken har været hans liv hele hans liv. Som missionær, som Kirkens historieskriver, som sekretær, direktør og præsident for Genealogical Society, som generalbestyrelsesmedlem, som tempelpræsident, som forfatter og redaktør, som pædagog, som forretningsmand, som medlem af de Tolvs Råd, som præsident for de Tolvs Råd og som rådgiver i det Første Præsidentskab har han utrætteligt viet sit arbejde til fremme af Herrens værk.

Nu hvor han er blevet 90 år, bor han med sin elskede hustru, Jessie Evans Smith, i en beskeden lejlighed, hvorfra han kan spadsere til og fra Kirkens kontorbygning. Når han finder tid mellem utallige møder, aftaler, interviews og opgaver, kan man som regel finde ham i færd med at studere skriften eller sidde ved sin skrivemaskine, hvor han skriver breve eller besvarer spørgsmål om evangeliske emner. Han tager stadig sin torn med stavskonferenceopgaver og beder ingen af de andre medlemmer af de Tolvs Råd om noget, som han ikke selv ville gøre.

Jeg ville ønske, at alle Kirkens medlemmer kunne kende ham, således som de, der er ham nær, gør det. For mange kan han synes hård og ubøjelig, og det er han, når det drejer sig om sandhed og ret. For ham er der intet kompromis om Guds ord. Sandhed er sandhed, og Guds befalinger kan ikke sættes til side eller ignoreres. Han er en mand, hvis overbevisninger stammer fra en loyalitet og en hellig hengivenhed for Kirken, som aldrig er blevet anfægtet hverken af ven eller fjende. Præsident Smith tror, at hvad Herren har sagt eller åbenbart gennem sine profeter, er Herrens mening, og Hans ord kan ikke ændres eller modificeres blot for at passe til menneskers bekvemmelighed eller ønsker. Han accepterer bogstaveligt og komplet alle det gengivne evangeliums principper uden tøven eller vaklen, uden spørgsmål eller kompromis. Med Josua erklærer han: »Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren«.

Han er en venlig, kærlig og hengiven mand, fader og bedstefar. Alle hans fem sønner har været på mission, og alle hans børn er viet i templet. Om børnene sagde han fornylig: »Jeg er fader til 11 børn, og indtil nu har hver eneste af dem været et trofast medlem af Kirken, og alle er aktive, for det er den måde de blev opdraget på, og de var lydige. De vil tilhøre mig for evigt og er grundstenene i mit rige.«

Når Præsident Smith nu er blevet 90 år, vil alle Kirkens medlemmer over hele verden takke ham for disse år med vidunderlig tjenestegerning, og vi beder, at Guds velsignelser vil ledsage ham i endnu mange frugtbare år.

(Fra *Improvement Era*).

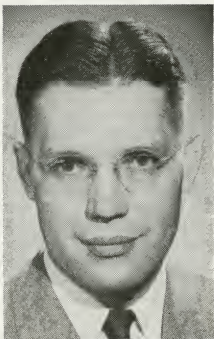
»Fornylig så jeg ham gå vestpå på South Temple Street i Salt Lake City henimod Kirkens kontorbygning. Klokken var lidt over 7.30 om morgenen. Han stod oprejst, hans skridt var sikre og faste og hurtige. Da vore øjne mødtes, gik et smil over hans ansigt og blev til et bredt grin. Hans blå øjne funkledede. Da han tog min hånd i et stærkt og varmt greb og spurgte til mit helbred, gik der en gysen igennem mig. Det var svært at svare på grund af den klump jeg havde i halsen.

Det var ikke en ny oplevelse. Det var en oplevelse jeg har haft snevevis af gange før, og dog er den aldrig blevet gammel. Og nu på en eller anden måde var den blevet endnu mere betydningsfuld. Hvilken udfordring at få til opgave at skrive om og yde hyldelse til Joseph Fielding Smith, rådgiver i det Første Præsidentskab og præsident for de Tolvs Råd i Herrens Kirke!

Jeg stod i undren og ærefrygt ved siden af denne ærværdige Guds tjener — den bemærkelsesværdige måde Herren har bevaret ham på, de høje stillinger han holder i Kirken, de mange år han har tjent som generalautoritet, de titusinder af mil han har rejst i Herrens tjeneste, hans store kendskab til skriften, de utallige evangelietaler han har holdt, de mange vigtige bøger og artikler han har skrevet, og fremfor alt hans urokkelige, kompromisløse og ufravigelige hengivenhed for Herren og for Kirken«.

Præsident Joseph Fielding Smith blev 90 år den 19. juli. Han er den ældste mand, som nogensinde har tjent som præsident for de Tolvs Råd og har været medlem af dette Råd længere end nogen anden mand i denne uddeling, idet han blev ordineret til apostel og beskikket som medlem af de Tolvs Råd den 7. april 1910, fire år efter at Præsident David O. McKay havde modtaget et lignende kald. Han er den eneste mand, som sideløbende har tjent som præsident for de Tolvs Råd og rådgiver i det Første Præsidentskab.

Joseph Fielding Smith har overlevet fjorten apostle, som blev ordineret efter ham. Elleve af disse blev kaldet imellem ham og Harold B. Lee, som kommer næst efter ham i anciennitet i kvorummet.

Søg Anden

af ældste Bruce R. McConkie af De Halvfjerds' Første Råd

Vi ved, at Joseph Smith har sagt, at den Helligånd er en Åbenbarer, og ethvert menneske, som har modtaget den Helligånd, har modtaget åbenbaring. Så vi mente, at hvis vi kunne indstille vore sjæle tilstrækkeligt på det nendelige, være i stand til i vort liv fuldstændigt at udøve den gave som vi har fået da vi blev døbt, ville vi blive ledet på rette vej i alle ting.

Jeg foreslår følgende som et mål alle mennesker i verden bør følge: »Søg Anden« — ønsk fremfor alt andet i dette liv at blive vejledet af den Helligånd.

Vi tror ikke blot, at Kirkens Præsident eller de ledende brødre er berettiget til inspiration fra Herren, men ethvert medlem af Kirken er berettiget til Åndens tilskyndelser. Vi modtager den Helligånd's gave ved dåben. Lovligt bemyndigede brødre lægger deres hænder på vort hoved og siger: »Modtag den Helligånd«. Dette giver os ret til bestandigt at blive ledsaget af dette medlem af Guddommen, baseret på trofasthed, som følge af hvilken vi er berettiget og kvalificeret til, hvis vi vil, at modtage personlig åbenbaring.

En dag sagde jeg til mine missionærer i Hobart, Tasmania: »Vi vil holde vort møde på toppen af Wellington-Bjerget« — et uhyre stort bjerg, som skuer ud over byen og bugten. De var i begyndelsen ikke klar over, at det var mit alvor, men efter at jeg havde fortalt dem, at alle de store mænd, Moses, Jareds brødre, Nephi og så videre, var klatret op på bjerge, samtykkede de. Før det knap var blevet daggy, samledes vi ved foden af bjerget og tilbragte mange slidsomme timer med at klatre op til toppen.

Oppe på toppen fandt vi nogle fjernsyns-relæstationer. Da vi nu var deroppe, fik vi tilladelse til at blive vist rundt. Der var en flink ung mand, som i et sprog vi ikke forstod, men i en myndig tone, i enkeltheder forklarede de ting, som havde at gøre med at transmittere fjernsynsundersendelser. Jeg var fuldstændigt ude af stand til at fatte eller forstå, hvordan det var indrettet, men jeg vidste, at det virkelig fandt sted.

Om aftenen, da vi var nede i dalen igen — to af mine unge sønner var med mig — var vi i et værelse, hvor der var et fjernsynsapparat. De indstillede det på den usendte, som kom fra toppen af bjerget. Vi så i værelset i virkeligheden, projiceret foran os, evighedens drømmebillede.

Hvis det på noget tidspunkt lykkes os at indstille vore

sjæle på den evige bølgelængde, som den Helligånd sender på, kan vi på samme måde, da han er en Åbenbarer, modtage *Åndens åbenbaringer*. Hvis vi kunne indstille vore sjæle på det bånd, som han sender synerne om evigheden på, kunne vi se, hvad Profeten så i afsnit 76 i Lære og Pagter, eller alt andet, som det var hensigtsmæssigt for os at se. Det ville altså ske i overensstemmelse med loven, i tilslutning til de evige principper, som Gud har ordineret.

Nu er jeg ikke i stand til at forklare, hvorledes det sker. Jeg ved, at loven eksisterer, at disse ting virkelig finder sted i det åndelige rige, og at det er muligt at modtage åbenbaring og vejledning i vore personlige sager.

Der var engang en lærer. Hans navn var Lehi. Han underviste i nogle viderekomne kurser i religion og teologi. Han havde nogle temmelig åbnelige elever, som ikke fattede, hvad det altså var drejede sig om. To af disse elever kom til en elev, som var ved at få et budskab fra sin lærer. De sagde: »... Se, vi kan ikke forstå det, som vor fader har talt ...«

Den elev, som forstod det og kendte det, sagde: »... Har I adspurgte Herren?«

De sagde til ham: »... Det har vi ikke, thi Herren kundgør os ikke sådanne ting.« (Se *1 Nephi 15:7-9*).

Så irettesatte han dem, instruerede dem i, hvordan de skulle lære, hvad deres faders undervisning drejede sig om, og gav dem følgende instruktion fra Herren:

»... Hvis I ikke forhæder jeres hjerte, men beder til mig i tro med forvisning om, at I vil få, og med flid holder mine bud, skal disse ting visselig tilkendegives for jer.« (*1 Nephi 15:11*).

Dette er atter en illustration af hvordan vi vinder åndelig kundskab.

Den store Profet Alma sagde, idet han citerede de gamle profeter og vidnede om visse ting angående Kristus og frelse:

»Jeg siger jer, de er kundgjort for mig ved Guds hellige ånd. Jeg har fastet og bedt i mange dage, så jeg selv kunne vide disse ting. Og nu ved jeg for mig selv, at de er sandfærdige, thi Gud Herren har åbenbaret dem til mig ved sin Helligånd; og det er åbenbaringens ånd, som er i mig.« (*Alma 5:46*).

Nu vil jeg citere endnu et. Det er noget, som henvender sig, ikke alene til Guds Profet, ikke alene til De Tolvs Råd, men til alle folk i Kirken. Jeg tror dette er det kla-

reste og bedste udtryk, som vi har i åbenbaringerne med hensyn til hvad vor mulighed er, som et folk, der har den Helligånds gave og ledsagelse, eller som burde have den:

»Thi så siger Herren: Jeg, Herren, er barmhjertig og nådig mod dem, der frygter mig, og jeg finder behag i at ære dem, som tjener mig i retfærdighed og i sandhed til enden.

Stor skal deres løn være og evig deres herlighed.

Og dem vil jeg åbenbare alle hemmeligheder, ja, alle mit riges hemmeligheder, som har været skjult fra tidens begyndelse; og i kommende tider vil jeg kundgøre dem min velbehagelige vilje angående alt, hvad der hører mit rige til.

Ja, endog evighedsens udere skal de skue, og jeg skal vise dem det tilkommende, ja, hvad der skal ske i mange slægtled.

Deres visdom skal være stor, og deres forstand nå til himlen; og for dem skal de vises visdom forgå, og de kloges forstand blive til intet.

Thi jeg vil oplyse dem med min Ånd, og gennem min kraft skal jeg tilkendegive dem min viljes hemmeligheder, ja, det som intet øje har set eller øre hørt, og som ikke er kommet ind i noget menneskes hjerte.« (*Lære og Pagter 76:5-10*).

Hvis vi ønsker et slogan, som siger os, hvorledes vi skal få Guds Ånd, baseret på de skriftsteder som jeg lige har læst, tror jeg at dette slogan skulle være: »Fast, bed og adlyd.« Hver gang vi lærer at holde fast ved den lov, som sætter os i stand til at indstille vore sjæle på den usendelse, som Herren sender ud, vil vi få personlig vejledning.

Et vidnesbyrd kræver, både ifølge sin definition og sin natur, at vi modtager personlig åbenbaring fra Ånden. Hvis vi kun ud fra et akademisk eller intellektuelt standpunkt ved, at dette er Guds rige og Hans evangelium, så har vi ikke et vidnesbyrd i den virkelige betydning af ordet. Vi har et vidnesbyrd, når det er lykkedes os at indstille vore sjæle på Gud, så at den Helligånd taler til ånden i os. Vi må høre den lille, stille ro. Når dette vidne gives, så ved vi af os selv, at værket er sandt, og ved passende lejligheder rejser vi os og bærer dette vidnesbyrd for verden. Alle de missionærer, som har held med sig, gør dette, fordi de er vidnende missionærer. De bærer vidne om det de selv ved om guddommeligheden af værket.

Vi har en lille formel, som vi følger for at få et vidnesbyrd: Vi *ønsker* i vort hjerte at vide, om værket er sandt; vi *studerer* de principper, som det omfatter; vi *praktiserer* dem i vort liv; og vi *beder* til Gud og beder Ham om at åbenbare sandheden for os.

Den Helligånd er en åbenbarer. Den Helligånd er også en helliggører, og de, som får den åbenbaring fra Ånden, som de er berettiget til, og vandrer i lyset af denne åbenbaring, vil til rette tid finde, at deres sjæle bliver helliggjort. Denne proces med helliggørelse omfatter at skylle alt, hvad der er ondt og syndigt, bort og erstatte det med retfærdighed. Alt dette tilsammen udgør systemet med at udarbejde vor egen frelse.

Jeg henstiller, at det slogan, som leder og styrer i alt dette og i alle vore sager, kan være: »Sog Ånden.«

(Fra *The Instructor*, januar 1966).

Hjælpeforeningen

Kære søstre!

Det er som om det kun er et par måneder siden, at vi pakkede vore kufferter ud for at blive her i tre år. Går tiden ikke hurtigt, når man har travlt og arbejder i Herrens tjeneste?

Jeg er så taknemmelig for, at vi besluttede at have Stævne for vi rejste hjem. Da vi spadserede gennem Tivoli og nød hinandens selskab, blev jeg ved at minde mig selv om, at denne lejlighed måske aldrig mere ville komme igen, og jeg knuste et par tårer. Hvor følte jeg mig velsignet ved at spadsere side om side med så udvalgte kvinder. At se dem glade og vise så megen kærlighed til hinanden. Det er den måde Herren mente det skulle være hver dag.

Det var morsomt at spise frokost sammen. Man skulle tro, at stedet var blevet reserveret lige netop til os. Var blomsterne ikke smukke? Så I det store bundt balloner? Jeg ville gerne have købt dem allesammen og gået med dem bundet til min arm og så have givet jer hver en lige før vi skulle stå på bussen!

Herren velsignede os med sådant et dejligt vejr. Selv

bussturen var sjov, og jeg følte det, som om vi ejede busserne.

Mannequinopvisningen var noget ganske særligt, ligesom alle de andre programmer også var det. Jeg nød musikken, udsmykningen, sketchen, maden, alle øvelserne, og fremfor alt den dejlige ånd I kom med.

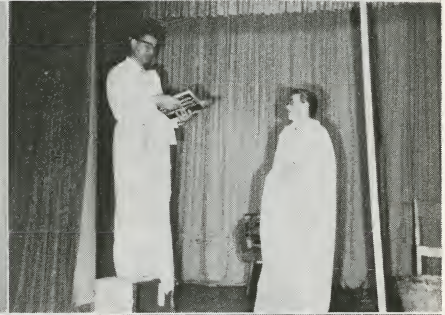
De flotte håndarbejder vil jeg altid huske, og tale om, når jeg kommer hjem. Alting på udstillingen var noget ganske specielt og så vældigt godt ud.

Jeg vil gerne takke alle søstrene for deres omsorg, deres hjælp og hengivenhed. Jeg vil rejse hjem mere rig på velsignelser og vil aldrigophøre med at tænke på, hvordan alle har behandlet os. Karen bar sit vidnesbyrd i vort sidste familiemøde og sagde, at hun ikke kan takke Herren nok, fordi Han lod os tilbringe tre år i det smukkeste land i verden, med de dejligste folk. Jeg føler på samme måde.

Vi vil gerne allesammen sige: »Tak for tre af de rigeste år vi nogensinde kunne gøre os båd om.«

Med kærlig hilsen
Ingrid Sorenson

Deltagere i Hjelpeforeningens Stævne i København 4. og 5. juni 1966.

En leder forstår folk

af Elaine B. Curtis

I Lære og Pagter, afsnit 4, læser vi:

»Se, nu er et vidunderligt værk ved at komme frem blandt menneskenes børn. Se derfor til, o, I, der indtræder i Guds tjeneste, at I tjener ham af jeres hele hjerte, sjæl, sind og styrke, så I kan stå uafslægt for Gud på den yderste dag.

Dersom I derfor ønsker at tjene Gud, da er I kaldet til arbejdet.

Thi se, marken er allerede hvid til høsten. Og tro, håb, barmhjertighed og kærlighed og med øjet alene vendt på Guds ære gør ham skicket til dette værk.

Kom tro, dyd, kundskab, mådehold, tålmodighed, broderlig kærlighed, gudsfrygt, gavmildhed, ydmyghed og flid i hu.

Bed, så skal I få, bank på, så skal der lukkes op for jer.«

Med disse få korte vers har vi foran os de mest grundlæggende egenskaber ved lederskab. Med tro, håb og kærlighed — selve grundvolden for Hjelpeforeningen — har vi i os som ledere muligheden for at få indflydelse på søstrenes liv, og også på dem uden for Kirken. Vi kan hjælpe dem til at få en bedre forståelse af sig selv og opnå en højere grad af gode egenskaber.

For at få en god indflydelse på søstrenes liv, er det først nødvendigt at forstå dem. Hvis vi forstår dem, bliver vi forstået. De ting, vi siger og gør, vil så falde i modtagne sind og have større virkning på deres liv.

Når en leder søger at forstå, må hun gøre sig den kendsgerning klar, at ikke to søstre er ens. De kommer fra forskellige hjem, fra forskelligt miljø, har haft forskellig uddannelse og forskellige mål i livet. På grund af denne forskel vil de hver især fortolke forskelligt i lyset af hver sin erfaring. En moder med mange børn blev engang spurgt, om hun kunne være upartisk overfor hvert medlem af sin familie og elske dem alle i samme grad. Hendes svar var klogt og kom af hendes store erfaring. Hun sagde, at hendes kærlighed var lige stor i styrke til hver enkelt, og at hun behandlede dem allesammen ens ved at behandle hver enkelt forskelligt. For at gøre dette var det nødvendigt for hende at forstå hvert medlem af familien og erkende, at de hver især var anderledes end de andre. En leder ser disse forskelligheder hos dem hun omgås og tilpasser sine handlinger derefter.

Når man er klar over disse forskelligheder, er det en klog leder, som også forstår, at der er fælles grundlæggende behov hos dem, som hun skal lede. Enhver har behov for at føle sig som en del af et hele og at have en følelse af sikkerhed, som kommer af at høre til. Hvilken ideel situation kan ikke blive skabt af en Hjelpeforeningsleder, som har et ansvar til alle og lader enhver få held med dette ansvar! Den søster, som føler, at der er brug for hende og at hun har betydning for organisationen, vil styrke sig selv så vel som organisationen.

Paulus indskærper denne tanke, at alle er af betydning for helheden, i I. Kor. 12:12—20. Han siger:

»Thi ligesom legemet er en enhed og dog har mange lemmer, og alle legemets lemmer, så mange de er, dog er ét legeme, således er det også med Kristus ... Legemet består jo heller ikke af ét lem, men af mange.

Selv om foden vil sige: Da jeg ikke er hånd, hører jeg ikke med til legemet, hører den alligevel med til legemet.

Og selv om øret ville sige: Da jeg ikke er øje, hører jeg ikke med til legemet, så hører det alligevel med til legemet ...

Men nu har Gud sat lemmerne på legemet, og ethvert af dem således som han ville ... Nu er der mange lemmer og dog kun ét legeme.«

Det er meget nødvendigt, at vi forstår og mestrer denne tanke, da den henvender sig til Hjelpeforeningen. Enhver søster bør føle sig som en del af hele organisationen. En leder opmuntrer denne følelse og skaber den rette atmosfære ved at lokalet er rent, behageligt, venligt og bekvemt; hun får alle med i diskussionen; hun viser en personlig interesse for dem, som måske er lidt forbeholdne i at deltage; er betænksom og hensynsfuld — »Kærligheden ophører aldrig«; får alle med i de sociale aktiviteter; elsker sin næste som sig selv.

Med det første skrig begynder en nyfødt at udtrykke sig. Den nyfødte spræller og krymper sig, når den tager fat på sit arbejde med at tilpasse sig i den fremmede, nye verden. Dette dyrebare nye liv karakteriseres ved en umættelig nysgerrighed, kærlighed til eventyr og konstant aktivitet, som skaber vækst og udvikling hos den enkelte. Dette ønske om at udtrykke sig, om eventyr og nye oplevelser bliver ved at følge én gennem hele livet. Hvis en leder forstår dette fælles behov for at udtrykke sig, har hun svaret for at tilfredsstille disse ønsker indenfor sin organisation. En »jeg-gør-det-selv«-leder forsømmer at sprede den smittende begejstring og iver, som får ønsket om at udtrykke sig til at vokse, hvad der betyder, at alle tager del i aktiviteten. Åndelig, kulturel og belærende vækst bliver resultatet gennem disse eventyr med at lære og få nye erfaringer.

En leder forstår et fælles behov for godkendelse og selvgættelse. Der er en talemåde, som siger »intet lykkes som succes«. Vi lærer at gøre ved at gøre. Ved at gøre noget kommer resultat og selvtillid, så vel som andres billigelse. En god leder kender værdien af at udtrykke sin påskønnelse og taknemmelighed ofte, og vil være rundhåndet med sin ros.

En leder forstår behovet for at forjage stress og konflikter, når de opstår. Sommetider er vi mere opsat på at vinde et argument end at vende strømmen. En leder lærer værdien af at holde sig til Kirkens fremgangsmåde og at styre den rette kurs gennem et velplanlagt spørgsmål, ved at skifte emne, eller udskyde en afgørelse eller en opgave for at kunne studere og undersøge den nøjere.

En leder forstår, at alfa og omega ved lederskab i Hjelpeforeningen er at hjælpe hver enkelt søster til at finde formålet med hele sit liv ved hjælp af et vidnesbyrd og en voksende tro på Jesu Kristi evangelium. Varig tro og vidnesbyrd er skatte, der ikke opnås hurtigt. Udviklingen af dem er en gradvis proces. Selv når der finder en mirakuløs eller pludselig opvendelse sted, er den undergivet forandring. De erfaringer, som udgør den samlede sum af et liv, er de samme, som påvirker væksten af et vidnesbyrd. Ligesom et træ vokser ved at strække sine rødder ud i mange retninger, således vokser et vidnesbyrd. Det er lettere at opretholde en atmosfære, hvor tro og vidnesbyrd kan vokse, hvis søsterens andre grundlæggende behov bliver opfyldt. For eksempel finder en søster det

lettere at tro på Kristi liv med tjeneste og kærlighed, hvis hun elskes af andre. Hun er villig til at sige ja til kaldet om at tjene, hvis andre er villige til at tjene hende, når hun rænger til det. Når hun har tro på sig selv, kan hun bære tro på andre. Den, som finder en rig oplevelse ved at efterleve evangeliet, har kun lidt trang til en anden form for liv, og på den måde vokser hendes tro og vidnesbyrd. En klog leder vil finde metoder til at styrke troen

og vidnesbyrdet hos dem, som hun leder, ved at give dem erfaring med at holde bon, lejligheder til at undervise, til at yde tjeneste og præstationer, og bevæggrunde til at leve i overensstemmelse med evangeliets love.

En leder forstår folk. Hun leder med fælmodighed og tolerance, med tro, håb og kærlighed, med øjet henvendt på Guds ære. Dette kvalificerer hende til arbejde.

Månedens

? SPØRGSMAAL !

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Kyskhed og påklædning

Spørgsmål:

Jeg er blevet bedt om at holde en tale om kyskhed og påklædning. Jeg beder Dem venligst forklare nøjagtigt hvad Kirkens standarder er med hensyn til påklædning. Nogle kvinder i Kirken har kjoler på, som er så korte, at de ikke engang dækker deres knæ, når de sidder ned. Det har været min forståelse, at de sidste dages hellige altid bør bære kjoler, som dækker deres knæ, i hvert fald når de er af moden alder. Vær så venlig at give mig en rettesnor. Hvad er rigtigt?

Svar:

Esajas, en af de store profeter fra gamle dage, så vor dag, og han beskrev de tilstande, som ville herske blandt »Zions døtre« i disse sidste dage. Følgende er en del af, hvad han sagde:

»Herren siger: Eftersom Zions døtre bryster sig og går med knæjsende nakke og kælnø blikke, går med trippende gang og med raslende ankelkæder —

gør Herren issen skaldet på Zions døtre og blottes deres findingers lokker.

På hin dag afriver Herren al deres pynt: Ankelringe, pandebånd, halvmåner, perler, armbånde, flør, hovedsmykker, ankelkæder, bæltter, lugtedåser, trylle-
ringe,

fingeringe, næseringe,

festklæder, underdragter, sjaler, tasker,

spejle, lin, hovedbånd og slør.

For vellugt kommer der stank, i stedet for bælte reb, for fletninger skaldet isse, for stadsklæder søk om hofte, for skønhedsmærke, brændmærke. (Es. 3:16—24).

Når jeg sidder på forhøjningen ved en stavs-konference og ser ud over forsamlingen, ser jeg nogle af disse tilstande eksistere, som Esajas talte om.

Da jeg i mine unge dage gik på Salt Lake Stake Akademiet og senere på de sidste dages helliges universitet, var pigerne pænt klædt fra hoved til fod med skjortebuser og nederdelte helt ned til anklærne. Jeg husker et tilfælde, som skete, da en gruppe studenter — unge piger og drenge — tog på en kort tur op til City Creek Canyon. En af pigerne gled og hendes kjole hang fast, så man kunne se hendes ben. Hun blev så forlegen, at hun ville tage hjem, og det krævede overtalelse fra de andre pigers side at få hende til at blive.

Nu, i vore moderne tider, er Esajas' profeti gået i opfyldelse eller er ved at gøre det.

Følgende er taget fra *The Salt Lake Tribune* for lørdag den 15. januar 1966, side 11, under overskriften: »Offentlige »knæ« latterlige«:

»New York (AP) — Fire af Europas modekonger kritiserede den nye lærkorte linie i dag og sagde, at enhver kvinde, der viser sine knæ offentligt, er latterlig.

»Når en brud bliver gift, det vigtigste øjeblik i hendes liv, bærer hun en kjole, som slæber hen ad gulvet,« sagde Norman Hartnell fra London, den kongelige engelske families kostumetegeber.

»Skal kvinder være idioter resten af deres tid?« spurgte han. »De har da virkelig et spejl. Hvad smukt er der ved knæ?«

Hartnells kunder omfatter, med hans egne ord, »høje elite-klientellet i England«, og han siger, at han ikke ser deres knæ. »Så hvorfor se resten?«

Han talte med modeskribenterne, der overværede den ugelange forpremiere på modeopvisningerne i New York. De to linier der blev vist her, var fra midt på knæet til tre tommer over knæet.

Sammen med Hartnell var modeskaberne Jacques Heim fra Paris, Pedro Rodriguez fra Madrid og Micol Fontana fra Rom. Alle viser deres forårsdragter i Europa indenfor de næste tre uger.

»Sagt i al almindelighed bliver enhver mode dræbt ved misbrug af den samme mode«, sagde Heim. »Kort kan være for kort!«

»Jeg prøver at understrege en kvindes skønhed, at vise hende på den bedste måde. Den bedste måde«, sagde han, »har intet at gøre med knæene. Knæet bør til enhver tid være dækket.«

De standarder, som Kirkens Generalautoriteter har fremsat, er, at kvinder, så vel som mænd, bør klæde sig anstændigt. De lærer at opføre sig ordentligt og anstændigt til alle tider. Det er, efter min mening, en sørgelig gen-spejling af »Zions døtre«, når de klæder sig uanstændigt. Ydermere hentyder denne bemærkning til mænd så vel som til kvinder. Herren gav befaling til det gamle Israel, at både mænd og kvinder skulle dække deres legemer og overholde kyskhedens lov til alle tider.

Joseph Fielding Smith.

en butik, og som ikke har ofret tid på at studere teologi. Man skulle da synes, at præsterne måtte have let ved at dokumentere overfor disse missionærer, at deres lære ikke er i overensstemmelse med sandheden. Jeg har tilhørt denne kirke i omtrent 20 år. Jeg kender disse mænd, og jeg ved, at det er hæderlige og oprigtige mænd, og derfor mener jeg – forudsat at der virkelig er noget i de omtalte meddelelser i bladene – at det ville være for galt, om man på denne måde begrænsede den i forvejen begrænsede religionsfrihed, vi har. Jeg vil derfor meget gerne udbede mig et svar af den højtærede minister angående denne sag, som har været genstand for omtalte i forskellige blade.

»Den højtærede kultusminister undlod at svare på en forespørgsel, jeg igår rettede til ham. Jeg antager, at det er undgået den højtærede ministers opmærksomhed, at jeg igår stillede spørgsmål om, hvorvidt det var rigtigt, at ministeren lå i underhandlinger med Sverige og Norge om en fælles optræden overfor »de sidste dages helliges missionærer«, en fællesoptræden, som skulle resultere i lovforslag, der tilsigtede udvisning af disse missionærer. Sagen har betydning for langt flere end dem, der her direkte sigtes til, idet selve religionsfriheden synes truet. Hvis det, der står i bladene, ikke er rigtigt, mener jeg, det ville være naturligt, at ministeren gav et svar på mit spørgsmål.«

Ministeren for kirke- og undervisningsvæsenet (Appel): »Jeg skal svare det ærede medlem ganske kort ved at sige, at der ikke af mit ministerium og – mig bekendt – heller ikke af noget andet ministerium er indledt nogen forhandling om det pågældende spørgsmål med vore nabolande.«

Det tredje tilfælde, hvor broder Samuelsen gik i brechen for sin Kirke og sin overbevisning, var tilfældet med den såkaldte »Nationalkomité til Bekæmpelse af den hvide Slavehandel«. Titlen på denne interessante beretning er »Mormonerne og den hvide Slavehandel«.

»Der findes i Danmark en »Nationalkomité til bekæmpelse af den hvide Slavehandel«. Dens formand er oberst Liljefalk, og dens formål er, som navnet antyder, at modarbejde og be-

kæmpe den uhyggelige trafik, der består i at forsyne lastens huler rundt om i verden med kvinder, som ved gyldne løfter bevidst eller ubevidst lokkes ned i elendigheden. Enhver bevægelse, der går ud på at standse eller i hvert fald formindske denne skændige trafik, fortjener hele befolkningens sympati og velvilje, og hvis blot én ung kvinde om året kunne frelses fra denne frygtelige skæbne ved en sådan forenings bestræbelser, ville arbejdet have lønnet sig.

At regeringen er af samme mening, viser den ved at yde ovennævnte komité et statstilskud, hvilket naturligvis hendra-ger offentlighedens opmærksomhed på foreningens virksomhed og gør det nødvendigt, at den aflægger regnskab for midlernes benyttelse og arbejdets gang. En sådan »årsberetning« fremkom komiteen med i november 1913, og den blev omtalt og citeret i næsten alle landets blade.

Dette var ganske i sin orden, hvis blot denne »årsberetning« havde holdt sig til sandheden og virkelig givet en beretning om resultaterne af sin virksomhed for den hvide slavehandels bekæmpelse, men i stedet for dette indeholdt den et plumpt forsøg på at gøre de »sidste dages helliges« missionsarbejde ensbetydende med hvid slavehandel. Folketingsmand F. F. Samuelsen, som er et mangeårigt medlem af vor Kirke, tog denne sag op til nærmere undersøgelse og skrev til oberst Liljefalk med anmodning om at fremlægge beviser for disse beskyldninger mod vort folk. Flere breve udveksledes, uden at obersten var i stand til at fremføre et eneste bevis, og han undlod til sidst at svare. Broder Samuelsen har derefter samlet disse breve, ladet dem maskinskrive og derefter sendt én kopi til Justitsministeriet og én til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Vi har indhentet hans tilladelse til at lade hele denne brevveksling optrykke i »Stjernen«, og vi er forvissede om, at den i høj grad vil interessere vore læsere.

Den til de ovennævnte ministerier indsendte brevveksling lyder således:

I anledning af, at den danske Nationalkomité til Bekæmpelse af den hvide Slavehandel i slutningen af november 1913 har udsendt sin årsberetning for året 1912, hvori der fandtes et angreb på »De Sidste Dages Helliges«, har der fundet føl-

gende brevveksling sted mellem mig og formanden for denne komité, hr. oberst Liljefalk.

I denne beretning findes der side 6 følgende:

»Da der fra mange sider var indløbet klage over mormon-uvæsenet, og da man i komiteen tidligere har haft sin opmærksomhed henvendt på den store fare for sædelig fordærvelse, som mormonlæren rummer, har Komiteen i 1912 indgivet et andragende til Kultusministeriet om, at der fra Ministeriets side måtte blive gjort udveje til at hindre den om sig gribende og som skalkeskjul for kvindehandel let anvendelige mormon-agitation.«

I samme beretning side 10 findes tillige følgende:

»Også på den om sig gribende agitation for mormonismen har Komiteen i særlig grad haft sin opmærksomhed henvendt, thi den rummer de største farer. Det er konstateret, at flere hundrede danske kvinder, især fra Jylland, af mormoner er bortført til Amerika; det er ligeledes en bevislighed, at der i en by som Chicago forsvinder flere tusinde unge kvinder årligt uden at efterlade sig det mindste spor.«

Da denne beretning, som også indeholdt en redegørelse for Komiteens arbejde, tillige havde fundet vej til dagspressen, sendte jeg formanden følgende brev:

Rigsdagen, København den 2. dec. 1913

Hr. Oberst Liljefalk, R. af Dbg. p. p.

Undertegnede har med megen interesse læst den af den danske Nationalkomité til Bekæmpelse af den hvide Slavehandel udsendte beretning.

Der findes på side 10 sålydende udtalelse:

»Også på den om sig gribende agitation for mormonismen har Komiteen i særlig grad haft sin opmærksomhed henvendt, thi den rummer de største farer. Det er konstateret, at flere hundrede danske kvinder, især fra Jylland, af mormoner er bortført til Amerika; det er ligeledes en bevislighed, at der i en by som Chicago forsvinder flere tusinde unge kvinder årligt uden at efterlade sig det mindste spor.«

Jeg tillader mig derfor at anmode Dem, Hr. oberst, som formand for denne Komité, om at give mig nogle oplysninger.

1) Er Komiteen i besiddelse af beviser for, at disse flere hundrede er bortført af mormoner?

2) Og i så fald, kunne disse oplysninger da blive mig tilsendt, eventuelt at jeg kunne se disse på Deres kontor?

3) Tillige tillader jeg mig at forespørge, om disse tusinder af unge kvinder, der forsvinder i Chicago, også kan tilregnes mormonagitationen, da det er noget vildledende, at der står; i stedet for som der skulle stå, såfremt mormonerne ikke har noget med dette at gøre.

Ærbødigst

F. F. Samuelsen, folketingsmand

På dette brev fik jeg følgende svar:

Den danske Nationalkomité til
Bekæmpelse af den hvide Slavehandel.

Hr. Folketingsmand Samuelsen.

Som svar på Deres brev af 2den d. m. skal jeg tillade mig at meddele, at vi er ved at foretage en nærmere undersøgelse af mormonspørgsmålet, og så snart den er afsluttet, skal jeg meddele Dem udfaldet.

Med højagtelse

Axel Liljefalk

Som svar herpå sendte jeg følgende brev:

Den 6te december 1913

Hr. Oberst Liljefalk, R. af Dbg. p. p.

Deres ærede brev af tredie ds. har jeg modtaget, hvor De meddeler mig, at Foreningen er ved at undersøge mormonspørgsmålet, og så snart den er sluttet, vil De meddele mig udfaldet.

Jeg vil dog gerne på nærværende tidspunkt anmode Dem om at sende mig nogle oplysninger angående om De har beviser for, at mormonerne har drevet hvid slavehandel, og at mormonerne har bortført flere hundrede unge piger fra Jylland; jeg går ud fra, at De, hr. oberst, eller Foreningen, må have sådanne beviser, thi man kan vanskeligt tænke sig, at en forening, som får 1400 kr. i statstilskud, kan tillade sig at skrive noget sådant i en officiel beretning, uden at kunne føre beviser derfor.

Jeg anmoder Dem derfor, Hr. oberst, som formand for For-

eningen til den hvide Slavehandels Bekæmpelse, om at sende mig nogle beviser for, at beretningen er i overensstemmelse med sandheden.

Ærbødigst

F. F. Samuelsen

På dette brev modtog jeg intet svar; jeg sendte da et nyt brev den 15. december 1913 sålydende:

Hr. Oberst Liljefalk, R. af Dbg. p. p.

Jeg tillader mig herved at udbede et svar på mit brev af 6te ds., hvorved jeg forespørger Dem, hr. oberst, som formand for den hvide slavehandels bekæmpelse, om De er i besiddelse af beviser for, at mormonerne (som i parentes bemærket er et øgenavn, da det virkelige navn på dette samfund er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige), at dette samfund har drevet hvid slavehandel, og om Foreningen har beviser for dette, som står i beretningens side 10 for året 1912, som er sålydende:

»Det er konstateret, at flere hundrede danske kvinder, især fra Jylland, af mormoner er bortført til Amerika.«

De skylder mig et svar, hr. oberst, og når det hedder i beretningen, at det er konstateret, må dette dog være ensbetydende med, at det er bevist (at flere hundrede danske kvinder er bortført), og så må det være en let sag at føre beviser for blot et hundrede eller halvtreds eller i det mindste en halv snes af de i beretningen omtalte flere hundrede kvinder, som er bortført, og da beretningen er over 1 år gammel og omhandler året 1912 og hvor Foreningen samme år på konto af sine oplysninger angående »de sidste dages helliges« deltagelse i den hvide slavehandel og bortførelse af flere hundrede kvinder til Amerika ifølge beretningen har henvendt sig til Kultusministeriet med anmodning om, at dette ville tage sine forholdsregler overfor ovennævnte samfund, ja så har man lov til at tro, at der fra Foreningen må føres beviser for ovennævnte beskyldninger imod dette samfund.

Derfor gentager jeg min anmodning, som jeg i brev af 2den ds. og af 6te ds. har sendt til Dem, og udbeder mig et svar på disse mine forespørgsler; jeg er ikke tilfreds med at læse et svar i »Aarhus Stiftstidende« som f. eks. det, der findes deri

den 13. ds., som tilsyneladende dækker over et svar.

Det plejer altid at være således, at når en rigsdagsmand henvender sig til en eller anden af de institutioner, der får statstilskud, for at søge oplysninger om et eller andet, der står os uklart, da er disse altid meget beredvillige til at give os oplysninger om et eller andet, der står os uklart, da er disse altid meget beredvillige til at give os alle de oplysninger, som man ønsker; jeg håber derfor, at De, hr. oberst, som formand for ovennævnte forening, vil gøre det samme overfor mig.

Jeg ville også gerne bede Dem om at sende mig et eksemplar af de forskellige årsberetninger, som findes.

Forventende Deres meget ærede svar tegner jeg mig
med særdeles agtelse
F. F. Samuelsen
Folketingsmand

Den 2. januar 1914 fik jeg et brev, dateret den 27. december 1913, sålydende:

Hr. Folketingsmand Samuelsen

I anledning af Deres brev, fremkaldt ved bemærkningerne om mormonerne i Komiteens årsberetning, skal jeg meddele følgende:

Det er muligt, at De har ret i, at betegnelsen mormon er et øgenavn, men det er imidlertid det, der altid bruges, det, hvorved dette religionsparti altid betegnes.

Der er både herhjemme og i udlandet ingen tvivl om, at mormonismen ved sin lære om flerkoneri m. m. indeholder en sædelig fare, i det mindste er stærkt stridende mod den almindelige kristne sædelighedslære. Der er derfor både herhjemme, i Norge og Sverige og andre steder i udlandet sket henvendelse til myndighederne om at våge over den propaganda, der gøres for mormonismen. Komiteen til Bekæmpelse af den hvide Slavehandel har i den henseende kun sluttet sig til andre foreninger, der arbejder for at værne kvinden mod sædelig fare.

Der står ikke i vor årsberetning, at mormonerne er ensbetydende med hvid slavehandel, men der står, at mormonagitationen er let anvendelig som skalkeskjul for kvindehandel, og dette er almindelig anerkendt indenfor Nationalkomiteerne.

Der står ikke i årsberetningen, at der i 1912 er bortført over 100 danske kvinder af mormoner til Amerika, men dette tal er nået ved en opsummering i en længere årrække, og jeg antager, De selv da vil erkende dets rigtighed.

Hermed må vor private brevveksling om dette emne betragtes som afsluttet.

Ærbødigst
Axel Liljefalk

Efter dette sendte jeg et brev, dateret den 5te januar 1914, sålydende:

Hr. Oberst Liljefalk, R. af Dbg.

Jeg har modtaget Deres ærede brev, dateret den 27. december 1913, som jeg først fik nogle dage senere, da det var sendt til Rigsdagen, som for tiden har ferie. De slutter dette brev med at sige, hermed må vor private brevveksling om dette emne betragtes som afsluttet, og for så vidt, som De, hr. oberst, virkelig havde besvaret mine tre breve, så kunne jeg give Dem ret, men De går udenom kærnen i mine breve, nemlig at bevise, at de sidste dages hellige drev kvindehandel, og at fremføre beviser for Deres i beretningen for 1912 sensationsvækkende oplysninger, at mormonerne havde bortført flere hundrede danske kvinder.

Jeg vidste godt, at det var usandfærdige beskyldninger, der var rettet imod dette samfund, og som De, hr. oberst, så grundigt har erkendt ved, at De ikke har fremført et eneste bevis for en eneste bortførelse, medens der i beretningen står, at flere hundrede danske kvinder er bortført til Amerika af mormoner.

Dette afsnit i beretningen for 1912 er skrevet på en sådan tendentiøs måde, at enhver, som læser den, vil få det indtryk, at disse flere hundrede kvinder er bortført i løbet af 1912, dette år, som beretningen omhandler; nu fortæller De i Deres sidste brev, at disse flere hundrede er en opsummering i en længere årrække og mener så, at jeg vil anerkende dens rigtighed, nej aldeles ikke, hverken på et år eller i den tid Kirken har bestået. De selv møder jo lige så fattig på beviser, selv om De nu fortolker det, at dette er på en længere årrække. Ej heller har jeg fået noget svar på, om det er meningen, at

de sidste dages hellige skal have skyld for de i fortsættelse hermed omtalte flere tusinde kvinder, der forsvinder årligt i Chicago; dette må være hensigten, thi ellers må der absolut have stået et punktum, når en ny sag skulle omtales, og ikke et semikolon, hvor der umiddelbart efter omtalen af de flere hundrede kvinder, der er bortført her fra landet, står: det er ligeledes en bevislighed, at der i en by som Chicago forsvinder flere tusinde kvinder årligt o. s. v. Og når De ikke har svaret på dette, så må det vel være ensbetydende med, at hensigten er den, at det skal forstås således: at også disse flere tusinde unge kvinder skal skrives på vor forsvindingskonto.

Ja, hr. oberst, efter dette må jeg også indrømme, at videre brevveksling er overflødig; fra min side kan den godt være afsluttet, thi grundigere falliterklæring end den, De har sendt mig i det sidste brev, kan jeg ikke forvente at få. De siger faktisk deri, at Komiteen ingen beviser har og ingen kan skaffe, omendskønt beretningen siger, det er konstateret (altså bevist, at flere hundrede o. s. v.) og De har samtidig dermed indrømmet, at beretningen ikke har noget som helst med sandheden at gøre på dette punkt, ligesom De dermed må indrømme, at det er en falsk fremstilling, Komiteen har givet overfor Kultusministeriet, da denne i 1912 indsendte et andragende om, at der måtte blive gjort udveje til at hindre den om sig gribende og som skalkeskjul for kvindehandel let anvendelige mormonagitation.

Jeg synes, at den sag, De arbejder for, hr. oberst, er så god i sig selv, at Komiteen ikke skulle bruge falske beskyldninger overfor vort samfund, blot for at sagen skal komme til at se så forfærdelig ud som mulig . . .

Når jeg derfor i særlig grad har henledt min opmærksomhed på de før omtalte afsnit i beretningen, så er det, fordi som De nok ved at jeg er medlem af dette kirkesamfund og har været det i over 21 år. Jeg kender disse missionærer, som der sigtes til, jeg har kendt flere hundrede af disse mænd, som er udsendt, og hvor hver især ofrer et par år eller mere, uden at få en øre for deres arbejde, men må selv afholde udgifterne til rejsen herover, betaler selv deres ophold her, kost og logis o. s. v., og alle disse, som jeg har lært at kende gen-

Evigt ægteskab

BEGYNDER I HJEMMET

af Arthur J. Godfrey

Alle vore tanker, vore handlinger og hvad vi udretter bør foretages med forjættelsen om evigheden drivende os fremad:

»Thi se, dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.« (Moses 1:39).

Vi ser således, at Gud, vor himmelske Faders hovedformål er evigt liv for os. Da dette er tilfældet, er ægteskabspagten, foreningen af to loyale hjerter for Guds åsyn, i sandhed nødvendig til dette formål.

»... ægteskabet er indstiftet af Gud for menneskene.

Derfor er det lovligt, at en mand har en hustru, og de to skal blive ét kød, for at jorden kan opfylde formålet med sin skabelse.« (L. & P. 49:15—16).

»Der findes tre himle der grader i den celestiale herlighed.

For at opnå den højeste må et menneske indtræde i denne præstedømmets orden, hvormed der menes den nye og evige ægteskabspagt.« (L. & P. 131:1—2).

Vi ved, at sådanne vielser udføres og kun kan udføres i et af Herrens templer, ved en der har den rette myndighed.

Undervisningen om denne forståelse af evigt liv må begynde i hjemmet — forældrene er fælles om dette umådelige ansvar. Hver ved at deres liv bør være et levende eksempel på de bekloninger, som kan komme ved at man lever i harmoni med evangeliets standarder. Det hjem, hvor »jeg« glider over i »vi«, »mig« i »os«, »mit« i »vores«, hvor mand og hustru, fader og moder, vandrer ad livets sti, begavet, styrket og forenet ved det hellige præstedømme, og inspireret og drevet fremad ved håbet om evigheden, er det hjem, hvor evigt ægteskab begynder.

Det er det hjem, hvor ærlighed og sanddrthed er all-overskyggende, hvor kærlighed og venlighed findes i overflod, hvor Visdomsordet efterleves, hvor bønner — familiebønner og personlige — fremsiges, og Kirkens autoriteter opretholdes fuldtud. Det er den familie, som fik sin begyndelse i templet og hvor fader og moder besøger templet ofte for at forny deres ægteskabspagter. Det er den familie, hvor galanteri aldrig hører op, hvor »tak« og »vær så venlig« eller »det var en dejlig middag« ofte høres, hvor deren hoffligt åbnes for moder og datter og hvor fødselsdage og andre mærkedage buskes, om ikke med andet, så med den kærlige bemærkning, »jeg elsker dig«. Det er den familie, som arbejder sammen, leger sammen og bliver sammen — som begynde med en evig plan og vil udarbejde sin plan om evig fortsættelse.

Børn er aldrig for små til at lægge mærke til dette i hjemmet, at se en fader, som tager sig af tingene, og en moder, som elsker, forældre som lærer deres børn at være lydige, at arbejde og at stå skulder ved skulder og dele ansvaret. Det er den familie, hvis børn tager deres tur med familiebøn, som bliver døbt som medlemmer af Kirken i den rette alder, hvis sønner bliver ordineret til præstedømmet, og hvis sønner og døtre betragter et vidnesbyrd som noget af det vigtigste i deres liv.

Fader og moder må udvikle og bevare fuldstændig tro og tillid til deres børn, særlig når de unge kommer ind i teen age-alderen. Så vil sønner og døtre søge deres elskede forældres råd og vejledning. Hvis dette bliver mønsteret i hjemmet, vil Kirkens råd blive fulgt: tidlig forlovelse, tidligt ægteskab, sørgelige oplevelser vil blive undgået, og i stedet for vil uddannelse, missioner og opbygningen af et solidt grundlag i livet være det vigtigste.

Må jeg citere fra vor elskede profet og leder, President David O. McKay:

»Templeægteskab er umiddelbart tiltrækkende; det er videnskabeligt sundt; og enhver ung mand, som bringer sin elskede med til et tempel bør gøre det med den forståelse, at deres forbindelse vil blive lige så evig som den kærlighed, der har bragt dem til altret; og det er der ingen tvivl om.

For man kan blive viet i templet kræves det, at man har levet et rent liv. Du har den forvisning, unge dame, at den mand som du skal ægte, bringer dig et rent legeme. I har begge forvisningen om, at livets kilde er ubesmittet.

I korthed: Unge mænd og kvinder, som vil leve det lykkeligste liv, ville gøre vel i at forberede sig til at blive værdige til den form for ægteskab, som Gud har ordineret — foreningen af en mand og en kvinde, der er værdige til at få deres vielse højtideligholdt i den Allerhøjstes tempel. Når de dér som sande elskende knæler for at skænke hinanden deres tro, kan de hver især være forvisset om følgende:

For det første, at deres ægteskabs bane begynder i renhed. De børn, der kommer for at velsigne forbindelsen, er garanteret en kongelig fødsel, så vidt angår det at arve et rent legeme.

For det andet, at deres religiøse synspunkter er de samme. Vanskeligheden ved at opdrage børn rigtigt skærpes, når fader og moder har forskellige meninger med hensyn til dogmer og kirkelig tilknytning . . .

For det tredje, at deres løfte afgives med tanken om en evig forbindelse, der ikke skal brydes af ubetydelige misforståelser eller vanskeligheder.

For det fjerde, at en pagt, der er indgået i Guds nærværelse og beseglet af det hellige præstedømme, er mere bindende end noget andet bånd.

For det femte, at et ægteskab, der er begyndt således, er lige så evigt som kærligheden, den menneskelige sjæls mest guddommelige kendetegn.

For det sjette, at familieenheden vil blive ved at være ubrudt i al evighed.

Unge mænd og unge kvinder, må Gud velsigne jer til at bevare jeres liv uplettet, at I kan gå i bøn til Gud og bede Ham vejlede jer i valget af jeres ægtefælle, og at I efter at have valgt, begge vil leve således, at I kan komme ind i Guds hus, og hvis Han var tilstede og spurgte jer om jeres liv, at I da ærligt kunne svare Ham: »Ja, vi er rene.«

(Fra President David O. McKay: »Evangeliske idealer«, side 370—372).

(Fra *The Instructor*, marts 1966).

Gensidig Uddannelses Forening

Kort G.U.F. Nyt

Tak

Det er stadig sommer, når disse linier læses. Også trykkerier holder sommerferie, hvorfor »Stjernen« denne gang går ekstra tidligt i trykken. Vi kan derfor ikke nå at få en beskrivelse af det nordiske ungdomsstævne med i denne omgang, men må vente til septemhernummeret. Imidlertid vil vi gerne sige *tak* til alle, der det sidste halve år har slidt i det for at få Danmark repræsenteret så godt som muligt ved »Festinord«. Det har været meget krævende, men vi håber at det også har givet både udvikling, erfaring og fornøjelse. I ved nok, at »arbejde aders«, så en hel del G.U.F. folk må være stegede betydeligt i rangklasserne i løbet af disse seks måneder.

Pigebelønninger

Vi er ved G.U.F. årets slutning og enhver G.U.F. med en dygtig og påpasselig pigesekretær kan prise sig lykkelig. Tiden er inde til at gå i gang med optællingen af pigerapporterne, for at finde frem til, hvem der har tjent sin *personlige belønning*. Uden den kan klassebelønningen ikke tildeles undtagen i ganske særlige tilfælde, hvor en special belønning kan gives. Spørg distriktet til råds. Den velførte røde rapportbog, jævnligt (en gang om måneden) sammenlignet med det hvide klassekort og lærerindens grønne rapportbog (teachers record book) vil gøre arbejdet let at overse. I tvivlsspørgsmål må der sammenlignes med pigens eget lille personlige rapportkort, som hun bør føre og tjekke af med sin lærerinde en gang om måneden, hvis hun vil være helt sikker på at alt går rigtigt til på trods af f. eks. skiftende sekretærer eller sygdom blandt lederne. Det viser også at pigen virkelig er interesseret i kravene, at hun selv holder regnskab med opfyldelsen af dem. Uden *den personlige belønning* — ingen klassebelønning. For klassearbejdet har lærerinden ansvaret, og hun skal underskrive ansøgningen om klassebelønninger.

Blanketterne til disse ansøgninger er på engelsk, men vil i år blive ledsaget af en oversættelse for at lette arbejdet og sikre forståelsen af såvel opgaven som ansvaret.

Vi glæder os til resultaterne.

G.U.F.s Hovedbestyrelse
Ann Ringheim

Den anden artikel i serien

»Sådan er drenge«

af Cleon Skousen, Salt Lake City.

Alderen uden fornuft

Når man først læser denne overskrift, kan den synes lidt skrap, og unge forældre med en baby på et par måneder synes måske den er direkte fornærmende. »For hvad menes der egentlig med »alderen uden fornuft«, vores lillebror er da noget af det mest vidunderlige og intelligente på denne jord.«

Hvis babyen selv kunne analysere situationen og tale, ville han sikkert sige: »Ja, det kan I lige stole på jeg er«, men samtidigt ville han sikkert også indrømme, at hans forældre faktisk aldrig forlanger, at han skal foretage sig noget fornuftigt. Spædbarnet får lov til at gøre lige præcis, hvad det har lyst til. Spiser, når det er sulten, falder i søvn, når det er træt, smiler når det er glad, skriger, når det er våd og skinner af stolthed, når familien roser det. Han får som regel lige præcis hvad han ønsker og i de mængder, der er mest behagelige; faktisk lever han i et overflødhedens land.

Dette er naturligvis præcis som det skal være. Gennem en normal drengs første måneder optager hans lille hjerne alle de vidunderlige og behagelige ting, der følger med det at blive elsket, opvartet, talt til, passet osv., og det får ham til at føle sig velkommen og ønsket.

Senere er det nødvendigt for forældrene at lære lillebrors hjerte, at livet er fuldt af pligter og vaner, og at man er nødt til at tage hensyn til andre. Det er i denne periode, at de nye forældre gennem svæd, tårer og tålmodighed må sande, at alderen mellem 1 og 3 år er »alderen uden fornuft«.

Spædbarnet — et mirakel

I mellemtiden ville det være passende at finde ud af, hvad et spædbarn egentlig er. Videnskabsmænd har aldrig været i stand til fuldt ud at forklare, hvorledes børn skabes. De forklarer, at de ved, hvad der sker, men ikke hvordan. Vi ved, at et foster begynder som en enkel lille celle, men derfra og så til at blive et menneske er endnu et mysterium.

I dr. Alexis Carrels bog »Mennesket — det ukendte«, skriver han, at hver menneskecelle opfører sig som om den havde samme intelligens, som vi har. »Hver celle synes at opfatte alt, hvad der foregår omkring den og at kunne indordne sig under nye forhold, når det er nødvendigt. Hele dens natur kan forandres for at kunne modstå noget uventet. Det er som om en celle kender sine fremtidsudsigter og selv er med til at realisere dem. Hele udviklingsprocessen er så indviklet og så uforståelig, at de fleste videnskabsmænd har måttet indrømme, at et barn er en direkte gave fra Gud eller et mirakel.«

21 dage efter at den lillebitte celle er begyndt at udvikle sig til et menneske, vil den have dannet små knopper, som senere bliver til ben og arme. Den vil også allerede have udviklet den simpleste hjertestruktur, og inden der er gået ti dage, vil det lille hjerte begynde at slå. Efter 60 dage er cellen kun blevet lidt større, men næse, mund og ører er allerede begyndt at dannes.

Efter 90 dage er fosteret blevet et par centimeter langt og er begyndt at fungere nogenlunde normalt. Hjernen har udviklet nervefibre, der går ned gennem armene og benene, og hjernens reflekser gør det muligt for hænderne at åbne og lukke sig rytmisk. De første menneskelige tegn er begyndt.

På dette tidspunkt har fingrene og tærne også fået negle. Under graviditetsperioden er der ingen forbindelse mellem moderens nervesystem og fosteret. Derfor har intet af det moderen ser og føler nogen effekt på barnet, efter 4½ måned er barnet nået halvvejen. Hjernen kan nu få fosteret til at flytte sig og til at tvinge arme og ben til at bevæge sig frem og tilbage. En læge kan nu undersøge hjerteslagene, og moderen kan for første gang mærke barnets skiftende position.

Efter den 6. måned er barnet i stand til at bevæge musklerne i ansigtet og kan endog hikke og nyse. Tre måneder senere er det parat til at blive født. Vægten er som regel 6—7 pund og nogle babyer har endog lært at sutte på finger inden de bliver født. Fra sin stille, mørke og behagelige verden i moderens mave er barnet nu rustet til at møde verdens lys og larm og familiens jubel.

Et portræt af de første år

Det vil tage mange år før spædbarnet lærer, hvad der er rigtigt, hvad der er fornuftigt, godt, morsomt osv., og det er manglen på alt dette der får lillebror til at opføre sig som en baby og ikke en voksen. Han mangler at lære en masse, men for øjeblikket er han slet ikke fysisk udrustet til at lære alt. Musklernes udvikling begynder oppefra, og i alderen af tre måneder har han som regel fået kontrol over de 12 små muskler, der dirigerer øjnene, nu kan han for alvor begynde at genkende sin mor. Han kikker intenz på hende, når hun snakker til ham, og smiler tilbage, når hun smiler til ham.

Efter seks måneder er musklerne i nakken og skuldrene blevet stærkere og armmusklerne har fået en kolossal energi. Så når han ønsker noget, kan han blot række ud efter det. Han genkender familiemedlemmer og føler sig ofte bange, når de fremmede overfalder ham med »Kuk-kuk« og taler baby-sprog. Hvis de blot gav ham en chance, ville han efter nogen tid varmes op og selv være imødekomende over for dem.

Efter niende måned er han gammel nok til at sidde. Han har fået et par tænder, og elsker at lege. Hans rygmuskler hjælper ham, når han prøver at sidde op, rulle rundt og stå. Hans hænder griber om alting og undersøger alt meget nøje. Han pludrer hele tiden og kan måske sige »moa« og »far«.

På sin et-års fødselsdag kan han se tilbage på et år fuldt af udvikling og forandring. Han vejer det dobbelte, og hans hjerne er blevet 30 procent tungere — og så er han ikke nær så hjælpeløs som ved fødslen. Han kan sige adskillige ord og forstår de simpleste ordrer. Han kan skelne mellem forskellige tonelag og ved, hvad de betyder. Han hopper op og ned på moderens skød, står selv eller kan måske gå. Han bevæger sig i hvert fald hele tiden og kravler rundt over det hele. Han begynder at spise alt, hvad han kommer i nærheden af, skal prøve alt, og er som oftest ret besværlig.

Portræt af en to-årig

Den to-årige er præget af bevægelighed og selvstændighed. Han er i stand til at gå, løbe og klatre. Han åbner skuffer, bruger stole til at nå op til medicinskabet for at få sig en lille tår spændende medicin fra den fine grønne

flaske. Han har en svaghed for skarpe knive, rottegift, farlig medicin og andre uhyrligheder, som forældrene må lære at gemme væk. Pludselig har han udviklet en kæmpe-iagttagelseevne, og han lægger mærke til alt, han kan se forskel på et lille og et stort stykke kage, han synes bedre om den røde end den blå bil og kan se forskel på forskellige størrelser og former. Samtidig begynder historiefortællingsalderen. Der findes intet bedre end historien om »De tre små bjørne«, »Askepot« og alle de andre gode eventyr.

Han er en stor dreng nu og løber måske og leger udenfor i haven. Sommetider kommer han spændende ind og fortæller, at han skal på toilettet. Man kan ikke forlange, at han skal kunne holde sig helt ren endnu. Han bliver lykkelig, hvis man roser ham, når han er tør, men man må aldrig skælde ham ud og sige han er uartig, hvis han kommer ind med våde bukser.

Han sutter sandsynligvis på finger eller sut, men lægerne siger, at det skal man ikke bekymre sig om. Det er snarere et naturligt instinkt end en dårlig vane. Hvis ikke sutteriet tager overhånd vil det hverken beskadige hans mund, tænder eller karakter.

En dag opdager den to-årige, at det er morsomt at smide legetøj på gulvet, og snart finder han ud af, at det er endnu morsommere med mad, som siger den herligste lyd, når det rammer det bare køkkengulv. Mor siger sådan nogle arrige lyde og spæner hele tiden rundt og samler op. Barnet skal med det samme lære, at det er forkert. Ellers kan forældrene godt være forberedt på at samle op efter sønnen de kommende år.

Forældrene må vide, at det er ganske naturligt og ikke uartigt, når den lille begynder at hive bøgerne ud af reolerne, vaser på gulvet, sæben ud af badekarret, aviserne fra bordet osv. Han vil være selvstændig nu og vise, at han kan udføre noget. Da han endnu ikke har lært at udføre noget fornuftigt, må han vise sin skaberkraft ved at forandre noget. F. eks. få badeværelsegulvet til at ligne et vandbassin. Han vil selv spise sin mad og klæde sig på, og man skal lade ham gøre det selv, indtil han finder ud af, at han ikke kan gøre det alene.

Den lille hjerne

Det er på tide vi ser lidt på juniors hjerne. Til vores forbavselse finder vi ud af, at han har en, selvom han sjældent viser, at han bruger den. To ting skaber problemer for børn mellem 2 og 3 år. For det første er hans hjerne ikke i stand til at tænke over mere end én ting ad gangen. Hvis han er ivrig efter at vise sin mor noget, glemmer han alt om ikke at smække med døre og gå ind på det nyvaskede gulv med store støvler. Og for det andet opdager han, at der er noget, der hedder valgfrihed. Af mangel på erfaring, ved han ikke hvad han skal vælge, og vælger som regel begge dele. Han er altid bange for at miste et eller andet, og som regel er han overbevist om, at hans forældre har valgt forkert, og at han mister sit livs chance.

Lillebror begynder nu pludselig ikke at ville have grønne ærter mere, men kun gulerødder til middagsmaden — og lad ham dog endelig få det. Nu tror De måske, at han så bliver forkælet og odelagt, men inden der er gået en måneds tid, skal han nok finde ud af, at han faktisk ikke er så god til at vælge selv, og at gulerødder evigt og altid er for kedeligt. Han er kommet i en alder, hvor han vil have sin egen vilje, og han kan udmærket godt finde på at skrigge, nive og sparke og te sig som en vild. Her er det, forældrene skal skride klogt til værks. Bønner og

lange overtalelser og løfte om guld og grønne skove, får ham til at føle, at han har dem i sin hule hånd. Men at blive gal med det samme er mindst lige så fåbeligt. Man må finde den gyldne middelevj, som er forskellig for hvert barn. Hvis lillebror ikke vil ind og spise, prøver man et par gange at henlede opmærksomheden på noget andet, men endelig ikke for længe. Hvis han ikke lystyrer, tager man ham roligt med ind i huset, ligegyldigt hvor meget han skriger og sparker. Man må huske at være konsekvent uden at være vred eller ophidset.

De små ritualer

Små børn har som regel en række ritualer, der kan være besværlige for forældrene, men som får dem til at føle, at de lever i et ordnet samfund. De kan umuligt spise uden deres specielle solvaffel, den blå fødselsdagskop og den blå tallerken. Når de går i seng, kan de ikke

sove uden en speciel dukke eller bil og et lille lys skal være tændt. Disse ordninger betyder så meget for 2-3 års barnet, og vi skal ikke tage dem fra ham. Inden der er gået et par år eller to, vil de slet ikke betyde så meget mere.

Lillebror er også begyndt at blive så modig, så modig — han tør alt, kravler op alle steder og er overbevist om sin egen styrke. Han bor altid væk fra under observation eller lukket inde i en have eller lignende.

Kort for junior fylder tre, bliver han som regel et nogenlunde fornuftigt væsen. Han kan nu underholde sig selv, spise selv, klæde sig på og holde sig ren. Forældrene føler for første gang, at de har fået noget ud af deres tålmodighed — og de skal sandelig også nyde denne desværre alt for korte periode. Der går nemlig ikke mange måneder for barnet når til den »virkelig dynamiske alder«.

KREDSLÆRERINDERNES budskali

FASTEDAGEN og fasteofret

Tekst: »I skal vedblive i bøn og faste.« (L. & P. 88:76).

Formål: At lære, hvorfor og hvorledes vi bør iagttage Fastedagen.

Med hvilket formål skal vi faste? Hvorledes skal vi faste? Herren har givet os svar på disse spørgsmål ved selv at stille nogle spørgsmål:

»Er det faste efter mit sind, den dag, da et menneske spæger sig? At længe med sit hoved som siv, at ligge i søk og aske, kalder du det for faste, en dag, der behager Herren? Nej, faste efter mit sind er at løse gudløsheds lænker, at løse ågets bånd, at slippe de kuede fri og sønderbryde hvert åg, at bryde dit brød til den sultne, bringe hjemløse stakler i hus, at du klæder den nøgne, du ser ...« (Es. 58:5-7).

Faste er et udvortes udtryk for vor indre tro på Gud. Ved åbenlyst at undvære mad i en tidsperiode, erkender vi åbenlyst vor afhængighed af Gud og vor villighed til at lyde Ham. Vor sult løser ugudelighedens lænker; den minder os om de store velsignelser, Gud har givet os, og den bereder os til at give udtryk for vor taknemmelighed og til at bede i ydmyghed om at velsignelserne må fortsætte. Vor åndelige styrke øges, efterhånden som vor legemlige styrke nedbrydes. Ordene »faste« og »bøn« hører ganske naturligt sammen. Selv Frelseren fastede, for at Hans samfund med Faderen kunne blive mere fuldkomment.

En anden hensigt, en materiel, fremkommer også i Esajas' ord. Den sultne kan blive mættet, den hjemløse finde husly og den nøgne blive klædt med de offergaver, der ydes af dem, som faster.

Præsident Brigham Young beskrev engang Fastedagens oprindelse i Kirken. Den indførtes af Joseph Smith i Kirtland:

»Den skulle holdes engang om måneden ... og alt, hvad man ellers ville have spist den dag af mel, eller kød, smør eller frugt eller hvad som helst, skulle bringes med til fastemødet og overgives til en bestemt

person, der var udvalgt til at tage sig af det og udele det blandt de fattige.« (Discourses of Brigham Young, Widsøe, John A., p. 169).

I 1855 da de hellige i Utah igen var i en forferdelig nød, understregede præsident Young igen denne lov. Han erklærede den første torsdag i hver måned for fastedag. Den mad, der derved blev sparet, skulle gives til de trængende. Denne torsdag fortsatte man med indtil 1895, da den blev forandret af præsident Wilford Woodruff til den første søndag i hver måned, så at alle kunne være med uden at skulle forlade deres arbejde. Instruktionerne blev gentaget. Man skulle ikke spise noget fra lørdag aften indtil efter Fastemødet søndag eftermiddag. Den føde, der var nødvendig til to måltider, eller disse måltiders værdi i penge, skulle gives til de værdigt trængende. Disse instruktioner følges stadig.

Den rette iagttagelse af den månedlige fastedag i enhver familie afhænger for en stor del af forældrenes indstilling. De må sammen planlægge og støtte hinanden. At give børnene lov til at yde deres eget fasteoffer, vil give dagen større betydning for dem. Moderen vil sørge for, at aftensmåltidet om lørdagen er rigeligt og indbydende. Hun har tilleredit søndagens aftensmåltid »i hjertets oprigtighed, så din faste må være fuldkommen«. Enkel mad, hurtigt tilberedt vil blive påskønnet af den sultne familie.

Frelseren fortalte, hvorledes vi bør føle og opføre os, når vi faster. Han gav os også et vidunderligt løfte. Han sagde:

»Når I faster, skal I ikke gå med sørgmodig mine som hyklerne; thi de gør deres ansigter ukendelige, for at andre mennesker kan se på dem, at de faster; sandelig siger jeg eder: de har allerede fået deres løn udbetalt. Men når du faster, så salvdit hoved og vask dit ansigt, for at ikke andre mennesker skal se på dig, at du faster, men kun din Fader, som er i løndom, så skal din Fader, som ser i løndom, betale dig.«

(Matt. 6:16-18).

Søndagsskolen

Lento **ALEXANDER SCHREINER**

Det er svært her i juni måned at sidde og skrive en artikel, som først skal i Stjernen til august — fra nu af og til den dag bladet er i de forskellige søskendes hænder »vil der være lobet meget vand i havet« — jeg tænker her på, at vi (de fleste af os) har overstået ferien, mange har været i Templet (en del for første gang) og vi som er taget på denne rejse til Templet, vil komme hjem til et nyt Missionspræsidentpar — vi vil lige kunne nå at komme hjem og sige farvel til »det gamle par« — vi vil byde »det nye par« hjertelig velkommen tilbage til Danmark — vi er en del, som ikke kender jer, men fra de mange, som kender jer, har vi fået et dejligt forhåndsindtryk — så velkommen til vor nye Missionsfader og -moder!

Til Missionspræsident Sorenson og søster Sorenson samt deres børn vil vi gerne her fra Søndagsskolen sende en kærlig hilsen med TAK for alt, hvad de har været for os på deres store mission her til Danmark — det har for os, som har været i nær kontakt med dem, været en rig ople-

velse at se den måde hvorpå de arbejdede for Herrens sag — de har virkelig været et eksempel for os andre!
Hjertelig tak — og god rejse hjem!

E. Nordby Larsen
Søndagsskolens Hovedbestyrelse

NB.

Husk at den tilsendte funktionærreport skal tilbagesendes — i udfyldt stand!

Måned rapporten skal afsendes til tiden (mandagen efter fastesøndag) i 2 eksemplarer, til Distriktsbestyrelsen.

Fællesrecitationsprogrammet er et program, som skal udføres (vel at mærke, hvor man har det fornødne menneskemateriale), det er ikke et program, som blot skal udføres, hvis man har lyst dertil — og det ellers passer sig for én — det er et program, som er givet til Søndagsskolen, og det er din og min pligt at sørge for at det bliver udført.

MÅNEDENS

Skriftotet

Hvad er formålet med dette program?

Formålet med dette program er at hjælpe elever med at indføre visse missionskriftsteder i hukommelsen med henblik på deres missionærgerning i kirken, og til at støtte deres egen tro.

Formålet med de særlige 2½-minuts taler er at belyse skriftstedets betydning for kirkens lære, som det bliver præsenteret for undersøgere af vore missionærer.

Hver tale skal holdes for den tilhørende recitation af skriftstedet, under første halvdel af søndagsskole mødet. Både det givne skriftsted og den forklarende tale skal kort,

men fornuftigt, øves og overhøres i klassen hver søndag og hjemme i ca. en måned forud for deres presentation ved søndagsskole mødet. Det menes, at under disse omstændigheder er ingen af de foreslåede skriftsteder for lange eller for svære. Medmindre skriftstedet bliver lært udenad, vil denne øvelse forfølge sit mål.

Læreren anmodes om ikke bare at give dette til eleven med besked om at gå hjem og forberede en tale. Det håbes, at lærer og elev kan mødes og tale sammen om betydningen af dette skriftsted, så at eleven må opnå en god forståelse, hvad angår skriftstedet og dets betydning.

Udkastene til talerne er kun lavet for at give nogle ideer, der kan være til hjælp ved udarbejdelsen af en tale. Man håber, at lærer og elev vil søge andre hjælpemidler, f. eks. »JESUS KRISTUS« og standardværkerne.

Forståelsen kan kun opnås på basis af anstrengelser for at opnå den.

Månedligt skriftsted, der skal læres udenad og forslag til den ledsagende 2½-minuts tale.
Skriftsted for den 2. oktober 1966, kursus 7.

Missionerskriftsted, der skal læres udenad.

Reference: *Mark. 16: 15—16.*

»Og Han sagde til dem: Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen!

Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som er vantro, skal blive fordømt.«

Forslag til 2½-minuts talen

1. Det foreslås, at den, der skal tale, får stillet opgaven mindst tre uger før den søndag, hvor talen skal holdes.

2. Det ville være passende, om det kaldede barn i løbet af talen med sine egne ord genfortalte beretningen om Jesu død og opstandelse, som den findes i Markusevangeliet, kapitlerne 15 og 16. Læreren kan foreslå barnets forældre, at kapitlerne læses og diskuteres i familien. Denne proces kan gentages flere gange. Derefter kan man bede barnet om at genfortælle historien med sine egne ord for medlemmerne af familien.

Dette kan gøres på ca. halvandet minut, hvis det øves flere gange. Bed forældrene om at sørge for, at barnet så vidt muligt ikke lærer sin tale udenad med undtagelse af skriftstedet (*Mark. 16:15—16*). Skriftstedet er talens højdepunkt eller klimaks. I disse to vers beskriver Jesus for disciplene deres livs mission. De skal prædike evangeliet og døbe dem, som tror. I dag bliver kirkens missionærer udtaget til den samme mission og bliver instrueret i at gøre præcis det samme — at prædike evangeliet og døbe dem, som tror på budskabet.

Barnet bør fuldføre sin tale med at påpege, at denne henvisning i Markusevangeliet læres udenad af missionærerne og bliver brugt ved husmøder og andre diskussioner om evangeliet som bevis for, at de, som ønsker at slutte sig til kirken og komme ind i Guds rige, først må tro eller have tro og dernæst vise deres tro ved at blive døbt.

Dette er et skriftsted, som ethvert medlem af kirken skulle lære udenad og diskutere (hvert medlem er en missioner!).

3. Talen bør præsenteres i klassen før den holdes for forsamlingen.

Månedligt skriftsted, der skal læres udenad og forslag til den ledsagende 2½-minuts tale.

Skriftsted for den 2. oktober 1966, kursus 13.

Missionerskriftsted, der skal læres udenad.

Reference: *Matt. 27:52—53.*

»Og gravene åbnede sig, og mange af de hensovde helliges legemer opstod,

og de gik ud af gravene og kom efter Hans opstandelse ind i den hellige stad og viste sig for mange.«

Forslag til 2½-minuts talen.

For di menneskets forstand ikke har kunnet forstå, hvordan opstandelsen skal foregå, har mange betvivlet og prøvet at bortforklare dens realitet. Dette skriftsted fremstår som et uomgængeligt bevis for, at opstandelsen bliver en meget værdig genforening af legeme og ånd. Dette skriftsted henviser til tiden efter Kristi opstandelse. Kristus havde brudt dødens lænker, og mange af de retfærdige hellige, som havde levet for Ham, opstod efter at Han var opstået. Ja, gravene åbnedes og legemerne af dem, der havde været døde, opstod. Dette betyder, at legemet og ånden igen blev forenede og personen blev en levende sjæl, der aldrig mere skulle smage døden. Der er ingen misforståelse mulig. Det samme legeme, som legges i graven, vil stå op af graven. Nogle vil komme før andre afhængigt af deres værdighed, men alle vil opstå. Kendsgerningen at vi ikke ved, hvordan dette kan ske, forandrer ikke den kendsgerning at det vil ske.

Præsident Joseph F. Smith sagde: »Hvilken vidunderlig tanke det er ... at dem, som vi må skilles fra her, vil vi møde igen og se som de er. Vi vil møde det samme identiske væsen som vi var knyttet til i kødet ... ikke en anden sjæl, et eller andet andet væsen, eller det samme væsen i en eller anden anderledes form, men den samme identitet og den samme form og lignelse, den samme person vi kendte og var fortrolig med i vor dødelige tilværelse, endda lige til sårene i kødet. Ikke at en person altid vil være skæmmet af ar, deformiteter, defekter eller svagheder, for disse vil blive borttaget fra dem til deres bestemte tid i henhold til Guds nåde. Deformiteter vil blive fjernet, defekter vil blive elimineret, og mænd og kvinder skal opnå den samme perfektion som deres ånder, den samme perfektion som Gud tilsigtede i begyndelsen ...

Vi vil gå fremad og udvikle os og vokse i visdom og forståelse, men vores identitet kan aldrig forandres. Vi eksisterede i begyndelsen, vil altid eksistere og vil fortsætte i al evighed. Vi er ikke gået gennem prøver med legemlignelse i laverstående dyr for at nå den perfektion, som vi har opnået som mand og kvinde, i Guds lignelse og billede. Gud var og er vor Fader.« (Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, p. 28—32).

Obs.:

GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prislister over garments med oplysninger om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

I København sælges garments ved søster *Inger Kyhlens* onsdag fra kl. 12—18 i kirken, Priorvej 12, F.

PRÆSTEDØMMET

Tiende er en lov fra Gud

Tiende er et frivilligt bidrag på en tiendedel af et menneskes indkomst til Kirken. Ordet *tiende* betyder »en tiendedel«. Denne lov blev åbenbart i gamle dage, og de gamle profeter adlød den og belærede folk om den. Den samme lov er blevet gengivet til jorden i disse de sidste dage, for at medlemmerne af Kristi Kirke skal overholde den. Som eksempel på dens overholdelse i gamle dage kan nævnes, at Abraham betalte tiende til Melkisedek, der var en stor højpræst, som det berettes i 1. Mosebog 14:18—20. Vi bør altid huske, at »Herrens er jorden og dens fylde, jorderig og de, som bor derpå.« (Sal. 24:1). Dette skriftsted henleder vor opmærksomhed på, at når vi betaler Herren en tiendedel tilbage, betaler vi kun en del af det, som allerede tilhører Ham, og at de halvfems procent, som vi beholder, også er Herrens ejendom.

Biskoppen er gennem åbenbaring bestemt til at modtage folkets tiende, og hvert medlem af Kirken har en højtidelig forpligtelse til at betale sin ærlige tiende. Som I ved, var det i Kirkens første dage almindelig skik at betale tiende i naturalier eller i de varer, som hver familie selv frembragte, som f. eks. kartofler, kvæg, etc. Præsident David O. McKay giver os et godt eksempel på at betale en ærlig tiende:

»Jeg takker min jordiske fader for den lektie han gav to drenge på en mark på et tidspunkt da tiende blev betalt i naturalier. Vi var kørt ud til en del af engen, hvor vi havde høstet det niende læs hø. Høet på denne side af marken var ikke særlig godt. Da vi begyndte at læsse høet, råbte Far: 'Nej, drenge, kør over til den højere liggende jord.' Det bedste hø vi havde var på dette sted.

En af drengene svarede tilbage: 'Nej, lad os taget høet som det kommer.' 'Nej, David, dette læs er det tiende læs, og det bedste er ikke for godt til Gud.' (Fra *Pathways to Happiness* af David O. McKay, p. 333).

Da Israels børn manglede føde, medens de var ude i ørkenen, sendte Herren manna fra himlen til at opretholde deres liv. Da det samme folk flygtede fra Faraos hær i et forsøg på at undslippe fra fangenskab i Ægypten, skilte Han det Røde Hav for at de kunne komme over. Da græshoppesværmen var ved fuldstændigt at fortære de helliges høst i Salt Lake Dalen, sendte Herren måger til hjælp. Vor Himmelske Fader er almægtig, og han behøver ikke vort guld og sølv. Gud er ikke afhængig af mennesket. Han har magt til, om nødvendigt, at lade det regne med penge fra himlen.

Tiendeloven er givet, for at den skal være en velsignelse for folket. Den skal hjælpe Kirkens medlemmer til at overvinde egenkærlighed, lære lydighed, og er en praktisk metode til at oprette Guds rige på jorden. Gennem vore frivillige bidrag bliver vi mere hensynfulde med hensyn til andres velvære, og vi prøver vor loyalitet overfor Kirken. Tiendeprincippet er i sandhed en målestok for vor trofasthed. Intet menneske kan vedblive at være sand mod

Gud, hvis han undlader at betale en ærlig tiende. Det kræver tro frivilligt at give af de goder, som vi er tilbøjelige til som dødelige væsener at værdsætte så højt.

Sommetider hører man folk komme med nedslættende bemærkninger om anvendelsen af tiendefondene, underforstået spild eller misbrug af pengene. Erfaringen har lært, at de, som beklager sig over brugen af tiendepengene er dem, der ikke yder noget. Hvis et menneske i forretningsverdenen ikke er aktionær i et bestemt selskab, har han ingen ret til at stemme eller bestemme angående dets drift eller dets politik. Kirkens penge opbevares lige så sikkert som i en bank eller nogen anden ansvarlig pengeinstitution. Kirkens bøger sendes regelmæssigt til revision til sikring af, at de rette regler for bogføring og regnskab følges.

Tiendepengene fordeles til imødegåelse af Kirkens behov under inspiration af Kirkens profeter og præsident. Enhver kirkebygning som opføres bliver delvis finansieret gennem tiendepengene. Disse penge bliver endvidere brugt til at fremme missionærarbejdet og til at understøtte Kirkens skoler, templer, hospitaler og seminarier, og til at hjælpe de trængende.

Enhvert medlem af Kirken har ret og pligt til at mødes med biskoppen en gang årligt og kontrollere sit tienderegnskab. Dette giver ham lejlighed til at udtale, om han er fuld tiendebetaler eller ej. Herren har forkyndt, at vi opnår velsignelser i livet ved lydighed mod forskellige love. Til dem, som er trofaste og ærlige ved betalingen af deres tiende, har Herren forjættet velsignelser:

»Skal et menneske bedrage Gud? I bedrager mig jo! Og I spørger: 'Hvorved har vi bedraget dig?' Med tienden og offerydelsen!

I trues med forbandelse og bedrager dog mig, ja, all folket gør det!

Bring hele tienden til forråds huset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger herskerens Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål.« (Mal. 3:8—10).

I en åbenbaring til Profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 11. september 1831, sagde Herren:

»Se, nu hedder det »i dage« (indtil Menneskesønnen kommer), og sandelig er dette en offerdag og en dag, på hvilken mit folk skal betale tiende; thi den, som har betalt tiende, skal ikke opbrændes, når han kommer.« (L. & P. 64:23).

Det foreslås, at alle læser og studerer afsnit 119 i Lære og Pagter for at få yderligere oplysninger om emnet tiende. Tiende er også et middel, som Herren har til at prøve Kirkens medlemmers trofasthed. Præsident Joseph F. Smith fremkommer med følgende bemærkninger:

»Tiendeloven er en prøve, hvormed folket som enkeltpersoner skal prøves. Enhver, som undlader at overholde dette princip, skal være kendt som et menneske, der er

ligeegyldig overfor Zions velfærd, som forsømmer sin pligt som medlem af Kirken og som ikke gør noget for Guds riges timelige fremgang. Han yder heller ikke noget til spredningen af evangeliet til jordens nationer, og han forsømmer at gøre det, som kunne berettige ham til at modtage evangeliets velsignelser og ordnancer.« (*Gospel Doctrine*, Joseph F. Smith, p. 226).

Det er ligeegyldigt om vi har megen rigdom eller vor formue er ringe — tiende bør betales således som eksempel med enkens skærv viser det. (*Mark. 12:42—44*).

(Fra *Improvement Era*, marts 1962)

Genealogisk Forening

Løsning af uoverensstemmelser

Vi fortsætter artiklerne om løsning af uoverensstemmelser:

Slægtskabsråd

1. *Unojagtigt arbejde ved bestemmelsen af slægtskabsgraden* var almindeligt. Benævnelsen »cousin« (»fætter« eller »kusine«) kan ofte findes i betydningen en slægtning, hvor den virkelige slægtskabsgrad var fjern eller uklar. Mange sådanne fejl kommer frem, når flere optegnelser studeres og man finder ud af, at hele generationer er blevet udeladt ved udarbejdelsen af sådanne slægtskabsbånd.

11. *Bedrag fra hjemmelsmandens side* kan ofte findes ved problemer om slægtskabsgrad. Dette gælder ofte om optegnelser, der drejer sig om børn født udenfor ægteskab. I sådanne optegnelser, hvor der spørges efter faderens navn, er det ikke ualmindeligt, at den ugiftede moder opgiver et fiktivt navn på den pågældende fader. Sådanne tilfælde kan skabe meget besvær for undersøgeren, men hvis han er opmærksom på at sådanne ting kan ske og virkelig sker, vil han være vågen overfor sådanne muligheder. I vielsesprotokoller, hvor der spørges efter navnet på brudens fader og brudgommens fader, er det ikke helt ukendt, at bruden eller brudgommen, hvis de er født udenfor ægteskab, opgiver navnet på en ikke eksisterende fader.

Der er mange andre grunde til, at der findes uoverensstemmelser i genealogiske optegnelser, og de kan kun løses efterhånden som man finder dem og forstår dem. Det første skridt til at fjerne og løse uoverensstemmelser er at være klar over, at fejl kan opstå og virkelig opstår. Det er nødvendigt at have kendskab til hvordan man skal vurdere kilderne, optegnelserne og beviserne. En sådan vurdering vil være bestemmende for, hvor meget troværdighed der normalt kan lægges i hvert enkelt sandsynlighedsbevis. Den vane at rådføre sig med *alle* tilgængelige kilder og samle så meget bevismateriale, som det er muligt at skaffe, bør dyrkes, således at en grundig analyse af alt tilgængeligt materiale kan udføres. Man må ikke

tro, at førstehåndskilder er ufejlbarlige eller at originale optegnelser aldrig vil indeholde fejl. En stor del afhænger af KOMPETENCEN hos hjemmelsmanden og den der har nedskrevet oplysningerne. Denne vigtige faktor ved vurderingen af genealogisk bevismateriale bør man meget nøje overveje, ligesom også de omstændigheder, under hvilke de nedskrevne oplysninger blev givet. En yderst værdifuld kilde er dødsannoncer og nekrologer, og dog er der opdaget mange uoverensstemmelser i sådanne optegnelser, højst sandsynligt fordi hjemmelsmanden har været under følelsesmæssigt pres, da disse data blev opgivet. Det er rigtigt, at det ikke er muligt at gå »bag scenen« og betragte den måde, hvorpå de oplysninger, der er nedskrevet i genealogiske optegnelser, blev givet og af hvem, men det er muligt at anvende det foreslåede program for vurdering, hvad der vil give indsigt i den genealogiske værdi af bevismateriale.

Det indprentes atter, at før uoverensstemmelser kan vise sig, må der være mindst to modstridende sandsynlighedsbeviser. Det er ikke særlig vanskeligt at bedømme, hvilken af to eller tre optegnelser af tilsyneladende modstridende værdi der er den mest acceptable; problemet bliver vanskeligere jo flere optegnelser det drejer sig om og hvor uoverensstemmelserne er utallige.

Eksempel:

Følgende tre optegnelser drejer sig alle om Agnes Freadman:

1. I en folketællingsliste er hun opført som 48 år og født i Sheffield, Yorkshire, England.
2. En familiebibel, som hendes fader har efterladt sig, viser hendes fødested som værende Norton, Derbyshire, England.
3. En fødselsattest, hvor hjemmelsmanden er hendes moder, og hvor oplysningen blev givet fire dage efter fødslen, anfører at hun var født i Norton, Derbyshire, England.

Betragt hver af disse tre optegnelser. Hvilken er sandsynligvis mest korrekt, og hvilken ville blive anerkendt,

hvis man ikke havde andre oplysninger om hendes fødsel?

Folketællingsliste: En førstehåndskilde, men stedet for fødselen og oplysningen herom er andenhåndsuplysning, da det er en optegnelse om en begivenhed, der fandt sted for 48 år siden, og derved gjorde det muligt, at der er opstået fejl på grund af svigtende hukommelse.

Familiebibelen: Kilden er ukendt, da det ikke kan ses af det indførte, hvornår optegnelsen fandt sted i forhold til fødselsdatoen. På grund af denne usikkerhed må den anses for en andenhåndskilde, selv om faderen, som kan anses for øjenvidne til fødselen, var hjemmelsmanden. Det kan være en original optegnelse. Giver direkte sandsynlighedsbevis for fødestedet.

Fødselsattest: En førstehåndskilde til fødestedet, da den er opgivet af et øjenvidne til fødselen, moderen, og

optegnet kun kort tid, fire dage, efter den virkelige begivenhed. En officiel kopi af en original optegnelse, der giver direkte bevis for fødestedet.

Vurderingen gør det øjensynligt, at af de tre optegnelser er den tredje, fødselsattesten, sandsynligvis den korrekte, da der er mindre mulighed for fejl i den end i de andre to. Den giver førstehåndskildemateriale, den er en officiel kopi af en original optegnelse, og den giver direkte bevis på fødestedet. De andre to er dog også originale, og begge giver direkte sandsynlighedsbevis for hvor fødestedet er. *Forskellen mellem dem er formen for kilden* — den faktor at være nedskrevet tæt på den omtalte begivenhed og være givet af et øjenvidne til begivenheden stempler den højst sandsynligt til at være korrekt, og den som kan accepteres i mangel af flere sandsynlighedsbeviser.

(Fra *Genealogical Research Standards* af Derek Harland)

Tålmodighed og straf...

Vore følelser og reaktioner skifter meget til forskellige tider. Nogle timer, nogle dage kan det fysiske eller mentale humør få endog alvorlige problemer til at synes temmelig løselige, medens nogle dage, nogle nætter kan få selv mindre problemer til at synes mere alvorlige. Der ligger meget i sindet, meget i ånden, meget i øjeblikkets uåndgribelige, udefinerlige humør. Sommetider irriterer irritationer mere, og til andre tider synes vi at have en let modgift mod irritation. Sommetider holder vi vort temperament og vor tunge i ave, og sommetider slipper vi dem løs i en tilsyneladende ens situation. Noget, der er sagt på ét tidspunkt, vil kunne passere med godt humør, medens det på et andet tidspunkt vil skabe fornærmelse. Den samme kommentar, der på ét tidspunkt vil skabe latter, vil på et andet tidspunkt vende sig til tårer. Sådan er foranderlighederne. Og det er ikke blot ord, som skaber forskellen. Det er hvem der siger dem, og hvorledes, og hvornår og hvad vi føler. Og under sorg er problemer tilbøjelige til at synes endnu større end de er, og folk er tilbøjelige til at miste oversigten — hvad der alt sammen peger på vigtigheden af tålmodighed, af forståelse, af selvkontrol, af følsomhed overfor andres følelser, følsomhed

overfor situationer. En nuance af dette emne giver et vink om, at vi ikke bør straffe andre for det, der i virkeligheden ligger inde i os selv. Når et barn gør en eller anden harmløs, men irriterende ting, vil vi måske, hvis vi selv er trætte og overkorte, slippe hårde eller bidende ord løs eller repressalier, der går langt ud over hvad der er rimeligt. Tiden, humøret kan måske diktere hvad man gør, bort fra enhver forestilling om det rigtige eller forkerte i det, som ophidsede os. Og på den måde lider børn sommetider for vor utålmodighed, for vore beklagelser. Dette giver alt sammen et vink om, at vi bør vise tilbageholdenhed, kontrol, overvejelse under alle forhold, og møde problemer med tålmodighed — for vi har allesammen problemer. Og at slå et barn i vrede, eller hvad det ellers er, må være et tegn på umodenhed. »Intet menneske er fri«, sagde den græske stoiker Epiktet, »som ikke kan styre sig selv.« Og intet menneske er modent, kunne han have tilføjet, som straffer andre for sin egen utålmodighed. Og med hensyn til børn: Vi bør irrettesætte dem mindre for hvad vi føler, men holde dem mere ansvarlige for deres egne fejl og mindre ansvarlige for vore.

(Fra *Tempelpladsen*, 13. marts 1966).

Den bedste gave

er en af Kirkens bøger eller et abonnement på **STJERNEN**

prislister:

MORMONS BOG	kr. 3,50
MORMONS BOG, bibelpapir, guldsnit	kr. 10,00
LÆRE OG PAGTER	kr. 6,50
DEN KOSTELIGE PERLE	kr. 6,50
BIBEL-CITATER	kr. 2,50
ET STORT OG FORUNDERLIGT VÆRK	kr. 15,00
JESUS KRISTUS	kr. 30,00
GUDS RIGE GENOPRETTET	kr. 25,00
TRE-I-ÉN (Mormons Bog, Lære og Pagter, Den Kostelige Perle i ét bind)	kr. 35,00
EN ADVARSELS RØST	kr. 3,50
TROSARTIKLERNE, stift bind	kr. 7,00
TROSARTIKLERNE, blødt bind	kr. 9,00
PROFETEN JOSEPH SMITHS LÆRDOMME, stift bind	kr. 7,00
PROFETEN JOSEPH SMITHS LÆRDOMME, blødt bind	kr. 7,50
HVEM ER MORMONERNE?	kr. 3,00
VEIEN TIL FULLKOMMENHET (norsk)	kr. 10,00
MORMONISMEN I BILDER (norsk)	kr. 30,00
SØNDAGSSKOLE-SANGBOG	kr. 1,00
SLÆGTSBOG, heftet	kr. 14,75
SLÆGTSBOG, indbundet	kr. 27,75
DEN DANSKE STJERNE, årsabonnement	kr. 25,00
(i udlandet \$ 5,00)	
DEN DANSKE STJERNE, halvårsabonnement	kr. 13,00
(i udlandet \$ 3,00)	
GENEALOGISKE SKEMAER:	
Familieskemaer, engelske eller danske	kr. 0,12
Anetavler, engelske eller danske	kr. 0,12
Anetavler, cirkelformede, til 10 generationer	kr. 6,50
Anetavler til arbejdsbrug	kr. 5,50
SLÆGTSKALENDEREN	kr. 7,00
PLATTER (bornholmsk keramik) med Salt Lake Templet	kr. 3,00
Mapper til genealogiske skemaer	kr. 10,00

Ovenstående bøger og andet materiale kan bestilles på missionskontoret ved indsendelse af beløbet på postgirokonto 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F.

Der må regnes med mindst en uges leveringstid, idet det tager 3-4 dage at få pengene pr. giro.

Husk altid på talonen at anføre, hvad De ønsker, også selv om De har sendt brev med bestilling i forvejen.

Personlige nyheder

Fødselsdage:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

Esbjerg:

Jens Christian Madsen, 80 år den 1. august.

Aarhus:

Jenny Kristence Andersen, 70 år den 8. august.

William Andersen, 70 år den 27. august.

Døb:

Slagelse: 21. maj:

Susanne Marie Thomsen

København Søndre Gren: 4. juni:

Olga Elisabeth Mortensen

Silkeborg: 11. juni:

Bjarne Pedersen

Odense: 2. juni:

Jørgen Johannes Larsen

Carsten John Larsen

Esbjerg: 7. juni:

Kristen Hill Pedersen

Jan Rohde Pedersen

Aarhus: 11. juni:

Mathilde Eriksen

Ordinationer:

Aarhus: 22. maj:

Leo Fugl

5. juni:

Niels Holm Bendtsen

Slagelse: 22. maj:

Hans Thorhaug

København Nordre Gren: 22. maj:

Erik Toft

Preben Johannessen

København Centrum Gren: 22. maj:

Ole Hansen

Missionærankomster:

Med fly via New York er følgende missionærer ankommet til den danske mission:

15. juni:

Linda Coburn fra Laie, Hawaii, beskikket til at arbejde i Silkeborg.

Thomas Gronbeck Harlow fra Cleveland, Ohio, beskikket til at arbejde i Herning.

21. juni:

Norman Koch Andersen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Hillerød.

Aalborg:

Marim Cecilie Marie Larsen Nielsen, 65 år den 10. august.

Amager Gren:

Irma Petersen, Allingsvej 96, 70 år den 11. august.

København Søndre Gren:

Emmy Rud, Tranehavegård 33, 80 år den 13. august.

Nykøbing F.:

Mads Peder Madsen, 80 år den 13. august.

København Centrum Gren:

Karla Andersen, Nansensgade 1, 65 år den 15. august.

Døbt af:

Broder Erik Høgdahl Thomsen

Ældste Byron P. Halling

Broder Vagn O. Darre

Ældste John Earl Lowe

Ældste John Earl Lowe

Broder Arne Pedersen

Broder Arne Pedersen

Ældste Marlin Andrew Hill

Til:

Diakon

Diakon

Ældste

Ældste

Ældste

Ældste

Horsens:

Anders Nielsen Munkholm, 70 år den 17. august.

Odense:

Mariane Sofie Damsted, 75 år den 20. august.

Velsignelser:

København Søndre Gren: 5. juni:

Poul Reiner Hansens og Bente Olsen Hansens to børn, Per Hansen og Mette Reiner Hansen, velsignet af henholdsvis ældste Gert Sommer Jensen og ældste Lee Mortensen.

Håndspåbyggelse ved:

Broder Børge Grand Hansen

Ældste Byron P. Halling

Broder Vagn O. Darre

Broder Børge Høvsgaard

Broder Børge Høvsgaard

Broder Karl Blohm

Broder Jens Christian Laurids Lundbæk

Ældste Richard Carlquist

Ordineret af:

Broder Orla Rode Nielsen

Broder Christian Holm Bendtsen

Missionspræsident R. Earl Sorenson

Missionspræsident R. Earl Sorenson

Broder Tom Asmussen

Broder Tom Asmussen

Missionærforflytninger:

17. juni:

Karen Brown

Elsa Andersson

Barbara Christensen

Kirsten Nielsen

Kathlene Beverly

24. juni

Lynn Erickson

Kent Sorenson

Fra:

Randers

Silkeborg

Silkeborg

Aarhus

Randers

Fredericia

Herning

✕ ✕

✕

Til:

Silkeborg

Aarhus

Randers

Randers

Missionskontoret

Herlev

Fredericia

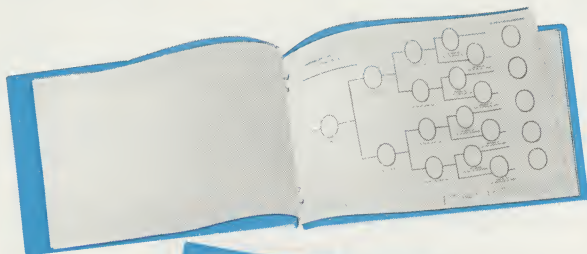
Thomas G. Harlow

Linda Coburn

Norman Koch Andersen

Ligger Deres
genealogiske skemaer
hulter til bulter
i skabe og skuffer?

Vil De gerne have orden i dem?
Så er løsningen her!

Mappe til genealogiske skemaer

blå, med billede af templet i Schweiz og dansk tekst i guldtryk. Indstillelig til få eller mange skemaer.

Pris: kr. 10,00.

Kan bestilles ved indsendelse af beløbet til postgirokonto 333 38, Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Dalgas Boulevard 164, København F. Husk på talonen at skrive hvad der ønskes.

Biler, så er det her det foregår. Specialitet er stadig folkevogne, men andre mærker haves også.

Venlig hilsen
Mogens - HE 3280

10% rabat på alle lædervarer til kirkens medlemmer

Kuffertter - visit- og rejsetasker - punge - tegnebøger
skolemapper - dokumentmapper m. m.

LÆDERVAREFORRETNINGEN LE SAC
v Ruth Hansen
Gl. Kongevej 163 - VE. 6397

H. P. BALTZER

Begravelsesforretning
(Vanløse Ligkistemagasin)

Begravelser ordnes overalt - egen rustvogn
Jyllingevej 8 - København - (01) 71 75 01

Corona TAPET

Billetter til originalpriser: TOG, FLY, SKIB, hotel-reservationer, forsikringer, valuta m. m. Individuelle rejser, selskabsrejser.

JØRGENSENS Rejsebureau

JERNBANEGADE 7 - KØBENHAVN V.
TLF. (01) 15 95 80

Ryegade 20 - Århus C. - Tlf. (061) 2 99 66